

Библиотека „ДУХОВЕНЪ ЖИВОТЪ“

№ 1.

Т. И. Б-въ.

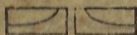
I.

ВСЕЛЕНАТА И ЧОВЪЖЪТЪ

ОКУЛТНИ ИЗУЧВАНИЯ ЗА МИРОСЪЗДАНИЕТО И
ДУХОВНОТО ПОТЕКЛО НА ЧОВЪКА.

II.

ТАЙНАТА НА ЖИВОТА И СМЪРТЪТА

СОФИЯ

Издание на книгоиздателство „Слово“

1920.

Духовно и морално четиво :

	Цѣна лв.
Ада и Рая, I, II, III и IV ч.	10.—
Астралниятъ миръ отъ Летбитеръ	5.50
Атлантида отъ В. Узуновъ	1.—
Бхагаватъ Гита	3.—
Видѣния и съзерцания отъ И. Грозевъ	8.—
Видѣлина—списание год. II, III, IV, V, VI, VII и VIII по 6—42	42.—
Велики посветени отъ Ед. Шюре	10.—
Вмѣсто Молитва отъ А. Ш.	4.—
Вааламовата ослица отъ М. Карадея	1.—
Гласътъ на безмълвието прѣв. И. Грозевъ	3.—
Доказателства за задгробния животъ	3.—
Древнитѣ терапевти отъ М. Карадея	1.—
Духовната сила на Христовата църква	1.—
Древната мъдростъ отъ Ани Безантъ	5.—
Доказателства за тессофията	1.—
Духовенъ животъ за мирския човѣкъ	1.—
Духътъ Кати Кингъ	2.50
Душеполезни четива—сборникъ	2.—
Душата на бирманския народъ отъ Филдингъ	2.—
Езотерическо Християнство отъ А. Безантъ	12.—
Живота слѣдъ смъртъта отъ Х. Рудолфъ	3.—
Загадъчнитѣ племена на Индия отъ Блаватска	5.—
Защо станахъ теософка, А. Безантъ	1.20
За орденa на звѣздата	1.—
Забравенъ дългъ	1.—
Историята на Атлантида	4.—
Ислямътъ	1.—
Идването на Христа втори пжтъ	1.—
„ „ Учителя	1.—
Какво е теософското общество?	1.—
Критика на социализма	1.50
Могъществото на душата	1.50
Мировата любовъ	3.—
Мисловиятъ миръ отъ Летбитеръ	2.50
Мислителната сила отъ А. Безантъ	3.—

Библиотека „ДУХОВЕНЪ ЖИВОТЪ“
№ 1.

Т. И. Б-въ.

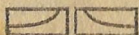
I.

ВСЕЛЕНАТА И ЧОВЪКЪТЪ

ОКУЛТНИ ИЗУЧВАНИЯ ЗА МИРОСЪЗДАНИЕТО И
ДУХОВНОТО ПОТЕКЛО НА ЧОВЪКА.

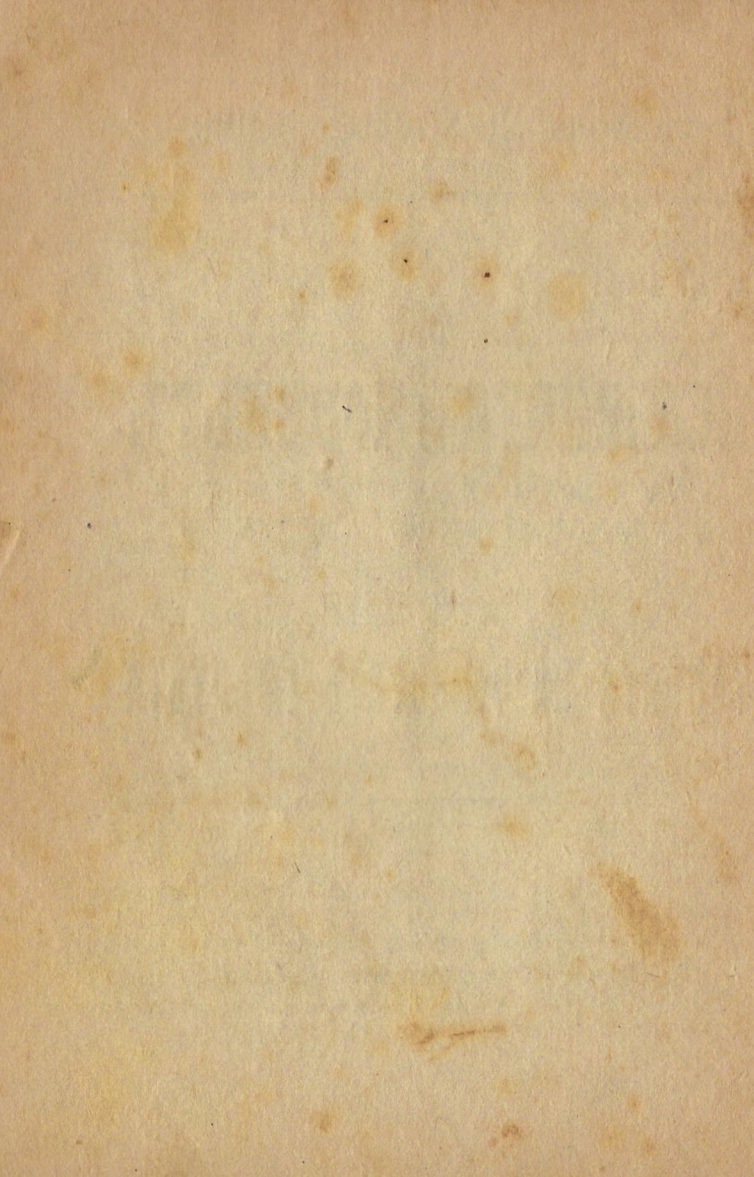
II.

ТАЙНАТА НА ЖИВОТА И СМЪРТЪТА

СОФИЯ

Издание на книгиздателство „Слово“
1920.

Величаво звѣздно небе, ти вдъхвашъ въ човѣшката душа надежда за вѣченъ животъ!

Срѣдъ тихата звѣздна нощъ, кога сънь е склопилъ безгрижни или уморени очи, бдящиятъ астрономъ чете въ небесната книга тайнитѣ на всемирниятъ и вѣченъ животъ и мисли върху свѣтовнитѣ загадки. Отъ днитѣ на Асурамая, великиятъ астрономъ на четвъртата човѣшка раса — атлантитѣ, тоя, който чрѣзъ египетската астрономия прѣдаде на човѣшкия родъ първото астрономично откритие — зодияка, — будниятъ човѣшки духъ не е прѣстаналъ да разгадава мировата тайна — появата на видимата вселена отъ невидимитѣ сили, както и на човѣшкия родъ.

Първитѣ знания по свѣтовнитѣ загадки старателно сж били прикривани въ древната символика на египетскитѣ и индийски светилища и сж били разкривани отъ учителитѣ на достойни ученици, които подъ клетва сж пазили бисернитѣ знания, да не бждатъ сгазени отъ недостойни и нечисти нозѣ. За такива знания Исусъ е казвалъ: „Не хвърляйте бисеритѣ на свинетѣ“.

Всички религии учатъ каква-годѣ козмогония: омаениятъ човѣшки зракъ, прѣдъ който е разкрита великата книга на безкрайността,

отъ много хиляди години е търсилъ разяснение на свѣтовнитѣ загадки. Търсилъ е началото на небето и земята, началото на човѣшкия животъ.

Миналото на битието трѣбва да ни изясни бждещето на вселената и живота. Защото „бждещето на вселената — това е нейното минало, — казва Фламарионъ, — и не може да има тя нито край, нито начало, понеже природата винаги има въ запасъ неизчерпаема енергия за новъ животъ. Всичко се мѣни, всичко се прѣражда и нищо не се унищожавя. И слънцата и свѣтоветѣ на ново ще се възродятъ отъ пепельта си!“

Миналото на човѣка трѣбва да ни изясни неговото бждеще. Защото човѣкъ е онова живо същество, въ което Духъ и материя сж си подали ржцѣ и въ което духътъ напълно ще покори материята.

Въ слѣднитѣ редове четеща ще срѣщне нѣкои разяснения върху загадитѣ на Мойсеевата космогония.

Вселената и човѣкътъ.

Мойсей*) водителя на синовегѣ Израилеви (Бенъ-Израилъ) и основателятъ на монотеизма (еднобожието) споредъ авторитетни издирвачи на египетската древностъ, билъ посветенъ въ тайната доктрина на Хермеса-Примогъщъ. Добилъ духовната си култура въ светилището на Озириса въ Египетъ, слѣдъ бѣгството си при Мадямския жрецъ Иотора (Иетеръ), Мойсей ималъ случай да се запознае и съ древнитѣ учения на посветенитѣ при Синай въ храма на

---

*) Името Мойсей, споредъ еврейскитѣ историкъ Йосифъ, произлиза отъ египетскитѣ думи: *мо* — вода и *усе* — спасенъ. Съ това се съгласяватъ и седемдесетѣтъ александрийски прѣводачи; но еврейскитѣ равини измѣнили малко това име, за да прилегне на езика имъ. Тѣ наричали Мойсея Моше, като произвеждали думата отъ глагола *маша*, тегля. (Гл. Изходъ 2:10). Мойсей се родилъ около 1371 г. пр Хр. Евреитѣ го считали за чистъ евреинъ, синъ на Амрама отъ Левиевото племе и по младъ братъ на Мариамъ и Аронъ. Но споредъ египетскитѣ жрецъ Манетонъ, който оставилъ най-вѣрни свѣдѣния за династитѣ на фараонитѣ и споредъ запискитѣ на историка Страбонъ Мойсей билъ жрецъ на Бога Озориса и братовчедъ на прѣстолонаслѣдника

Елохима. Въ първата глава на библейската книга «Битие» тоя великъ Синайски законодател ни прѣдава достигналото до него прѣдание за миросъзданието. Това прѣдание, забулено въ символични писмена, той е намѣрилъ написано по древнитѣ каменни скрижали въ Мадиамското святилище и като вещь познавачъ на древната свещена писменость, прѣдалъ го е на своитѣ приемници край еврейската скиния въ хиероглифни знаци, като имъ е повѣрилъ и ключоветѣ за разгатването имъ.

Египетскитѣ жреци, твърдятъ стари гръцки писатели, употребявали три начини за изказване на мислитѣ си: първиятъ — простъ и ясенъ, вториятъ — фигуративенъ (символически), а третиятъ — скритъ — хиероглифически. Всѣка дума на тоя езикъ, казва Херавлитъ, по желание на автора — имала права, фигуративна и таинствена смисълъ.

Тѣй, че като четемъ днесъ битието на Мойсея, прѣведено на съврѣмененъ езикъ, ние не можемъ да вникнемъ въ таинствената му смисълъ, който автора първоначално е вложилъ чрѣзъ стариятъ еврейски езикъ, на койго го е

Менафтасъ Майка му била сестра на Рамзеса II. Първото му име било Хозарзифъ. Но като убилъ египтянина, той избѣгалъ въ Мадиама и тамъ се подложилъ на мжчителни изстжлдения, за да получи прошка отъ духа на убития — жертвата си. Слѣдъ това той се нарече Мойсей което значи: спасень.

писалъ. Тоя смисълъ днесъ ни избѣгва и поради многото прѣводи, що сж прѣтърпѣли книгитѣ на мойсея. Най-първо „Битието“ отъ първообразния си езикъ е било прѣведено съ финикийски букви въ врѣмето на Соломона и съ халдейски въ врѣмето на Ездра, та еврейското духовенство едва ли е могло да разгадава тайния смисълъ на първообраза, съ чийто текстъ и ключове то вече едва ли е разполагало. А седемдесетътѣ александрийски прѣводачи на Библията сж имали още по-слабо познание на езотеричността (потайността) на текстоветѣ.

Езикътъ на древнитѣ маги — свещенниятъ езикъ на египетскитѣ храмове — е ималъ универсална смисълъ, съобразно акустичната особност на произнесения звукъ (буква) и душевното настроение на произносителя.

За ясновидеца тоя дълбокъ смисълъ блѣсва въ звуковата постройка на магичнитѣ тайни, въ които посветениятъ въ храма на Озириса е излѣлъ мисълъта си. Чрѣзъ сравнителниятъ езотеризъмъ днесъ отчасти можемъ да вникнемъ въ сжщинската смисълъ на „Битието“. По тоя начинъ, изчистена отъ вѣковната рѣжда, мисълъта на Мойсея се разкрива.

Въ умътъ на тоя гений на древността битието се отразявало въ друга свѣтлина и обгрѣщало свѣтове много по-обширни отъ дребната валка — нашата бѣдна земица. Така че отъ думитѣ: «Въ начало създаде Богъ небето и земята»

— не трѣбва да разбираме само — въздушниятъ небосводъ надъ главитѣ си и земята, що тѣпчемъ подъ кракъ. Нито «водата надъ твърдѣта и водата подъ твърдѣта» означаватъ въ простъ смисълъ обикновена вода. Тукъ тая стихия символизира духовния миръ, въ който първитѣ идеи — майки сж земали образъ, начертали сж великия свѣтъ — Макрокосмоса. Или, както и древния философъ, Платонъ, казва: «Първоначалната субстанция е иманация отъ разума на Демиурга (Бога), който отъ вѣчностъ съдържалъ идеята за естествения — (материалниятъ) миръ въ себе си. Той излъчва отъ себе си божествената идея по силата на своята воля».

Познатитѣ въ науката *сила* и *материя* — движение и покой символизируютъ великитѣ прояви на Божеството — Любовь и Мъдростъ, сирѣчь, мъжкиятъ и женскиятъ принципъ въ великия космосъ — вселената, която е изпълнена съ тия начала на божествената проява.

А на що можемъ уприличи тая безкрайна вселена, въ която нашата земица е само едно пѣсъчно зърно? Подобна е на бегрониченъ кръгъ, на който окръжността е всѣкъждѣ, а центъра никждѣ. И тая безгранична вселена е двойствена въ своята сжщина — проявена и не-проявена, защото Божеството е прогресивно въ безкрайната сфера на своето духовно развитие. Изъ единниятъ божественъ принципъ — живота произтичатъ чисти лъчи — вихри. Това е сияй-

ната духовна проява на Великиятъ Отецъ на живота, Духътъ, който се носи надъ бездната.

Тоя духъ е безличенъ. Изтичащитъ отъ него вихри се съсрѣдоточаватъ въ различни точки на пространството, имайки за фокусъ единъ общъ центръ. Тия фокуси отъ свѣтли духови творчески вихри образуватъ духовнитъ центрове на по-малкитъ свѣтове. А тъй като закона на подобие то царува и въ тия свѣтове, за това висшето е подобно на нисшето.

Това е царството на Духа, което Мойсей въ сомнамбулистичния си унесъ е съзерцавалъ подобно на Хермеса, своя по-древенъ учител. Това небе на безпрѣдѣлността е съзерцавалъ той и за него ни говори въ кжсия си изразъ: «Въ начало създаде Богъ Небето». — На староеврейски езикъ думата създаде се изразява съ думата «барà», която значи — проявява, а не съ думата «асà», която значи правя.

Първата дума има отношение къмъ невидимиятъ свѣтъ, който Богъ е проявилъ по силата на своята воля. Материята, която е противоположенъ полюсъ на проявения Духъ е сила въ покой, равновѣсие — кристализиранъ духъ. А всѣкому е извѣстенъ факта, че двѣ равни невѣсоми сили се поляризиратъ. По силата на тоя законъ отъ невидимиятъ миръ — мира на идеитъ е произлѣзла видимата вселена — материалнитъ свѣтове. За това Макрокосмосътъ — великиятъ

свѣтъ — е обективенъ образъ на субективнитѣ божествени идеи.

Великиятъ свѣтъ е безконеченъ: той нѣма форма, но съдържа безконечно разнообразни форми.

Вселената произлиза отъ Бога, а човѣкътъ — отъ вселената. Макрокосмосътъ е отражение на Божеството, а човѣкътъ е образъ на Макрокосмоса.

Тия истини сж били разкрити на Мойсея отъ посветенитѣ на тайнитѣ въ храмоветѣ на Египетъ и Мадиямъ. До като модерната наука днесъ вижда само външността на вселената — кората, науката на древнитѣ храмове се стремеше да разкрие вътрѣшността — скритата сжщина — механизма. Тя не прѣписваше интелигентността на материята, а — обратното. За древната мъдростъ вселената не бѣ се породила отъ слѣпото танцуване на атомитѣ но тя приписваше произхода на атомитѣ на универсалната душа. Тя чертаеше естествения пѣтъ на мирозданието отъ универсалното къмъ частното, отъ невидимото къмъ видимото, отъ Духа къмъ организирането вещество, отъ Бога къмъ човѣка.

Такава бѣ онтологията (науката за сжществата) на древнитѣ мъдречи и на Мойсея. Въ първитѣ десетъ глави на „Битие“ Мойсей ни разказва едноврѣменно за еволюцията по врѣме и пространство.

ИОВА-ЕЛОХИМЪ.

Двѣтѣ божествени имена, употребени отъ Мойсея, съдържатъ за автора на Петокнижието двата принципа — на неизявеното и изявено божество — мъдростта и любовта, мъжкото и женско начало.

Въ първата буква на Јова или по-точно Јеве¹⁾ Мойсей разбиралъ мъжкиятъ принципъ, Озирисъ, творческиятъ Духъ, а въ Евѣ — всемирната Майка — женскиятъ принципъ. Бащата — неизявеното Божество въ съединение съ неизразимата Майка раждатъ Сина, живото Слово — мирътъ на божиитѣ синове — идеитѣ за създаване на вселената. Въ това име Синайскиятъ законодателъ виждалъ символа на вѣковѣчния Духъ — творческото начало, което той призова да освѣти пжтя на израилскитѣ синове прѣзь пустинята. Това име той узна въ светилищата на магитѣ въ Египетъ.

Другото име, *Елохимъ*, което Мойсей узна въ Мадиамското светилище, съдържа идеята за *Бога на Боговетѣ*²⁾ — изявеното Божество, властта, силата и величието на което той съзерцаваше прѣзь звѣднитѣ нощи въ пустинята. Този Богъ на Боговетѣ, който каза да бжде свѣт-

1) Чети „Велики Посветени“ отъ Едуардъ Шюре, стр. 134 — бълг. прѣводъ.

2) *Елохимъ* е множествено число на Ели, име, съ което еврейтѣ и халдеитѣ наричали върховното сщество.

лина — „Рау Елохимъ Ауръ“, което значи: „Дъхъ Елохимъ — свѣтлина“. Еврейскиятъ текстъ съ наши букви е: „Барталомеръ Елохимъ йехи ауръ, ва йехи ауръ“, което буквално значи: „И каза Той — сжществото на сжществата: па бжде видѣлина“. Божиятъ Духъ създава свѣтлината на разума — мирътъ на духоветъ, защото Духътъ на Елохима е свѣтлина. Отъ тая невеществена свѣтлина произтичатъ принципитъ на космогоническитъ епохи — днитъ на миросъздаването, — зараждане душитъ на всички нѣща въ безкрайната утроба на универсалната душа, звѣздната свѣтлина, веществото, което заражда душитъ и въ което тѣ се втичатъ като етерна течностъ — тънакъ и неуловимъ елементъ, чрѣзъ който мисълта се прѣдава на безкрайни разстояния.

Като ни запознава накратко съ начина на създаването отъ невидимитъ сили на видимата вселена Мойсей минува къмъ появяването на формитъ на живота и човѣка, когото древни мждреци наричаха микрокосмосъ — малъкъ свѣтъ.

Човѣкътъ-Адамъ-Ева — мъжътъ жена символизира не само първата човѣшка двойка на земята, а цѣлокупността на рода — мировото човѣчество въ всички небесни свѣтове.

Върху много египетски паметници се вижда образа на една жена съ корона на глава, държаща въ едната си ржка кръстъ — символа на вѣчния животъ, а въ другата си ржка — скиптъръ,

окиченъ съ лотосови цвѣтя, символъ на посвещаването въ тайнитѣ. Тоя женски образъ е на богиня Изиди, която прѣдставлява жената и универсалниятъ женски родъ, тя олицетворява цѣлостта на земната природа съ всичкитѣ ѿ сили. Освѣнъ това тя служи за символъ на небесната и невидима природа, на родния елементъ на душитѣ и на духовната свѣтлина, която сама осветена дава посвещение въ тайнитѣ. Символътъ, който съотвѣтствува на Изиди въ текста на Мойсеевото Битие е Евѣ, (Хеве) вѣчната жена. Тая Ева не е само жена на Адама, тя е още съпруга на Бога. Тя съставлява тритѣ четвърти отъ неговата сжщностъ, защото името на вѣчния Јеве е съставено отъ приставката Йодъ и отъ името Евѣ. Иерусалимскиятъ първосрещенникъ веднажъ въ годината произнасялъ божественото име почти буква по буква по слѣдния начинъ: *Йодъ-хе-вау-хе*. Първата буква изобразявала божествената мисль¹⁾; тритѣ букви на името Еве изразявали тритѣ степени на природата²⁾ и тритѣ свѣта, въ които тая мисль се реализирва³⁾

Френецьтъ Фабръ д'Оливе — добръ познавачъ на старитѣ източни езици — ето какъ обяснява името Јеве. Това име най-напрѣдъ прѣдставлява знака на живота, удвоенъ и образуващъ коре-

1) „Велики Поевктени“ стр. 149.

2) *Natura naturans* отъ Спиноза.

3) *Natura naturans* отъ сжщия.

нътъ Е Е. Тоя корень никога не се употрѣбѣва като име. Отъ самата си формировка той е глаголъ и то единственъ глаголъ, отъ който други глаголи сж произлѣзли. Той е глаголътъ сжществувамъ, съмъ — *Е Е Е*.

Като взема този глаголъ, за да образува собственото име на Сжществото на Сжществата, Мойсей му прибавя знака на могжществената проява и на вѣчността J и добиве името Јевѣ, въ което факултативното причастие *сжществуващъ* се намѣра между минало безъ начало и бждаще безъ край. Тѣй щото това чудесно име означава точно: Сжществото, което е, което е било и което ще бжде.

Неизразимиятъ съдържа въ себе си Вѣчното мъжко и Вѣчното женско. Тѣхното неразривно съединение съставлява неговото могжщество и неговата тайна.

Ето какво Мойсей — заклетъ врагъ на всѣки образъ на божеството — не казваше на народа, но което той бѣ спазилъ фигуративно въ строидбата на божието име, обяснявайки го на най-близкитѣ си послѣдователи. По този начинъ прикритото естество на иудейската вѣра се крие въ самото име на Бога.

Съпругата на Адама, любопитната Ева, виновната и прѣлестна жена, ни открива дълбокитѣ си сходства съ земната и божествена Изида, майката на боговетѣ.

КОЗМОГОНИЧНАТА СЕДМИЦА

Никое човѣшко сѣщество не е могло да бжде свидѣтель на развоя на материята и първичния животъ. Всички учения за произхода имъ, слѣдовно, сж основани на хипотези, при които твърденията и отртчанията еднакво могат да се успорватъ отъ прѣдирчивата критика.

Когато върху стѣнитѣ на храма на Елохима въ Мадиаъ Мойсей прочиталъ тайнитѣ писма на древнитѣ посветени, прѣдъ неговиятъ тайноведски духъ се разкрила цѣлата панорама на миросъзданието и всички епохи на вѣковѣчната божествена творба се скицирватъ въ шестъ козмогонигески дни — днитѣ отъ хиляди години.

При тълкуванието на първитѣ още думи отъ мойсеевото Битие за непосветенитѣ възникватъ двѣ заблуждения. Земята, за която се говори въ 2 ст. на 1 гл. се зема да означава нашата планета, а не въ широкъ смисълъ материята изобщо.

„Двѣ думи въ тоя стихъ, казва проф. Арнолдъ Гюйо, трѣбва да се изтълкуватъ правилно, прѣди да отидемъ по натѣй: думитѣ *земя* и *вода*. Слѣдъ величавиятъ починъ, за който ни говори първия стихъ, който обгръща цѣлото създание, не можемъ да допуснемъ ограничение въ втория стихъ. Тука думата *земя* (*Ерецъ* — на еврейски) е равнозначуща съ материя, тъй като друга такава дума въ еврейския езикъ да означа материята не сѣществува.

Второто заблуждение, е да се мисли, че козмогоническите дни сж равни на слънчеви дни отъ двайсетъ и четири часа. Споредъ текста такива дни могатъ да сжществуватъ само слѣдъ появяването на слънцето въ четвъртия козмогонически день.

Козмогоническите дни трѣбва да се разглеждатъ като епохи на велики периоди въ историята на вселената, а не само фазиситѣ на нашата земя. Видѣхме, че първоначално се появила козмическата видѣлина, носителка на творчески сили на живота, който дебнялъ да уплодотвори подготвената за животъ отъ стихийтѣ материя.

„А земята бѣ неустроена и пуста и тъмнина бѣ върху бездната и Духъ Божий се носеше върху водата“.

Еврейската дума *маимъ*, която е употребена да замѣсти вода, съдържа и понятието газъ — атмосфера. Споредъ старата египетска козмогония водата е разредената етерна течность, която прѣдполагали да се простира задъ прѣдѣлитѣ на видимиятъ свѣтъ. Въ книгата на Иовъ, Пророцитѣ и Псалмитѣ добрѣ запознатитѣ въ древность съ това велико понятие ни говорятъ за обитатели небесни и земни, които псалмиста (148 пс.) призовава да хвалятъ Господа.

„Хвалете Господа отъ Небесата . . . , хвалете го небеса небесни и води, които сте надъ небесата“. Тия, навѣрно, сж водитѣ на Битието,

които прѣдшествуватъ видѣлината, твърдята небесна. Не земнитѣ води е разбиралъ псалмиста, защото като призовава земнитѣ стихии да хвалятъ Господа, той спомнѹва ламитѣ и всички бездни — морета, огънь, градъ. снѣгъ и пара и буренъ вѣтъръ . . .

Първичната материя е била газова — безъ форма, защото газътъ има свойство да се разширява и сгъстява. Тя е била пуста, защото е била еднородна и прозрачна. Тя е била тъмна, защото е била бездѣйна, а видѣлината е слѣдствие отъ дѣйността на събуждацитѣ се физични и химични сили. Тя е била бездна — въ пространството. И духъ Божий се е носилъ върху тая бездна за да я тласне въ движение и оживи по единъ планъ, ясно приложенъ въ дѣлата на козмичнитѣ дни.

Между първиятъ и вториятъ стихъ има трайна връзка. Отчета на Битието е цѣла, непрѣкъсната история за трайния напрѣдъкъ на мирозданието и появата на човѣка. И съ тоя отчетъ е съгласна и съврѣмнената наука. Всичко въ естеството : минерали, растения и животни сж послѣдица на дѣйностъ, която зависяла отъ първичното състояние. Разлагайки сложнитѣ тѣла ние достигаеме до проститѣ химически елементи — до основата (substratum) на всички тѣла. Най-свободни сж атомитѣ въ газовитѣ вещества. Но всички тѣла могатъ да се прѣвобърнатъ въ това състояние. Астрономитѣ Хершелъ, Лапласъ,

Драго, физика Амперъ, химицитъ Векерле и Тенардъ, геолозитъ Кювие и Хумболдъ дошли до сжщото заключение — че газовото състояние на веществото ще да е било началото на видимата вселена.

Но въ своето изложение Мойсей казва, че въ безжизнената първична материя присжтствува единъ дъенъ агентъ, съвършено различенъ отъ веществото — Божиятъ Духъ, — изворътъ на движение срѣдъ тая безкрайна материална маса. И тоя дъенъ агентъ призовава въ сжществуване чрѣзъ волята си всичко видимо.

Науката може ли да отрѣче ролята на Божиятъ Духъ въ зараждането на живота?

Но ние ще изоставимъ противорѣчивитъ отговори на тоя въпросъ, като забълъжимъ, че трайността на естественитъ закони говорятъ за волята на незнайната, но съзнателна сила, която се проявява въ естеството. Прѣди вѣкове и днесъ опититъ на физика и химика се извършватъ при сжщитъ условия винаги съ сжщитъ резултати. И човѣка нищо не може да създаде съ всичкото си знание и изкуство — никаква материална отломка или сила, нито може да измѣни тѣхното естество, защото творчеството принадлежи само на Вѣковѣчниятъ Духъ.

Сложната машина, вселената, що възпроизвежда такива чудни форми отъ вещество и животъ не е послѣдица на материални елементи и сили, но е създание на великиятъ Архитектъ,

който всъкога чрѣзъ творческитѣ си сили е царилъ въ хаосътъ на пространството и врѣмето, прѣди още да се появи видимата вселена — материята и животътъ.

Първиятъ козмагониченъ день е великиятъ периодъ на първата поява на козмичната свѣтлина, отъ която се заражда животътъ.

И рече Богъ: „да бжде видѣлина, и стана видѣлина“.

Както и по-горѣ казваме — ерата за дѣйностъ въ вселенната се открива съ появата на козмичната свѣтлина. Споредъ днешната наука топлината и свѣтлината сж само резултатъ на вибрирацитѣ въ веществото сили. И тая хипотеза допуска сществуването на обща етирна срѣда, проникваща всички вещества. Съ своя трепетъ тя туря въ движение всичко въ вселената.

Материята и силата сж една за друга, както физическиятъ организъмъ е за ума.

Гравитацията — притегателната сила упражнява всемирно влияние върху материята. Подъ нейното влияние газообразнитѣ вещества се свиватъ и изпускатъ скритата си топлина; сгнетяването произвежда химични съединения и това поражда свѣтлина. Тѣй сж се появили хилядитѣ свѣтли облаци — небули, които астрономътъ вижда да плуватъ въ празното пространство. Зодиачната свѣтлина и други небесни газове

тѣла могатъ да ни изяснятъ свойствата на първоначалната небула.

„И ржзлжчи Богъ видѣлината отъ тъмнината и нарече видѣлината день, а тъмнината нарече нощъ“.

Тука се подразбира, че видѣлината символизира дѣйността на силитѣ въ материята и празното пространство, дѣто тая дѣйностъ се проявява въ свѣтлина. Тоя день нѣма отношение къмъ периодъ отъ врѣме. Началото на първата велика фаза на развитието ни вѣства славното утро на изгрѣлата въ мрачния хаосъ свѣтлина.

Всѣки слѣдващъ космогониченъ день започва съ свѣтло поетично утро и завършва съ вечеръ, защото всѣко прѣобразуване, всѣки прѣходъ отъ една фаза въ друга ни вѣщае новъ день за битието на свѣта.

Прѣдъ духовния зракъ на Мойсея се е открила цѣлата панорама на вселенната, както нѣкога Тримогъщи Хермесъ, великиятъ посветенъ въ храма на Озириса, е видѣлъ цѣлото миросъздание въ своето изтъпление. Това видение на Хермеса е изложено въ древната египетска книга: „Поамандресъ“, достигнала до насъ чрѣзъ Александрийската школа. Хермесъ вижда това, което е станало за цѣла вѣчностъ съ появата на видѣлината отъ мрачния хаосъ — огънътъ, избликващъ изъ дълбинитѣ на Божественото Слово — незнайниятъ Богъ — бащата на Макрокосмоса, Словото — Синътъ, свързката на

неизявеното и изявено Божество — Живота. Вижда прѣзъ свѣтоветъ пѣтя на душигѣ. Прѣдъ погледа му се разкрива безкрайниятъ просторъ и той съзерцава седемгѣтѣ сфери, прозрачните и концентрични кълба, прѣзъ които падатъ и се изкачватъ душигѣ, вижда седемгѣтѣ Гении, що господаруватъ надъ тия сфери: Гениятъ на луната, що освобождава душигѣ отъ тѣлата, Меркурий, който посочва пѣтя на слизацигѣ въ живота души, Венера съ огледалото на любовта, Гениятъ на слънцето съ тържествената ламбада на вѣчната хубость, Марсъ, държащъ мечъ на правосъдието, Юпитеръ съ скиптѣра на върховното могъщие и далечъ подъ знаковетѣ на зодияка — Сатурнъ съ кълбото на всемирната мъдрость. За древнитѣ посветени тия седемъ кълба вкупомъ взети означаваха; „Мъдрость, Любовь, Справедливость, Хубость, Блѣсъкъ, Наука и Безсмъртие!

Това е научилъ Мойсей при посвещението си въ светилището на Озириса. И това езотерично знание на древнитѣ той прѣдаде на Исуса Навина и другитѣ посветени въ тайнитѣ, за да се съхрани знанието за бжднитѣ поколѣния. Но, както казахме и въ самото начало, ключоветѣ за разгадаване на библейския разказъ днесъ сж изгубени, поради извратенитѣ прѣводи въ новото врѣме. Нѣкои отломки еврейското духовенство е съхранило въ Кабалата; но не всички кобалисти могатъ да се добератъ до първообразната

тайна. Запазенъ е обаче чертежа на седемтъ сфери, що Хермесъ е виждалъ, но еврейски равини замѣнили езическитѣ имена на седемтъ божества съ имена на висши ангелски чинове, така: сферата на *основата* — плодородието (луната) се владѣе отъ Габриель, сферата на справедливостъта — търпението — отъ Касиель, сферата на милостъта и величието — отъ Захариель, сферата на сиянието и разума — отъ Рафаель, сферата на побѣдата — крѣпостъта отъ Самаель, сферата на красотата и любовъта — отъ Анаель и сферата на царското могъщие отъ Михаела. Това сж седемтъ велики духове — сефироти.

Че Мойсей е заимствувалъ отъ древнитѣ посветени своето описание въ Битието не може да се спори; но тоя прѣдубеденъ монотеистъ системно е избѣгвалъ да копира безогледно и така е можалъ да прѣдпази еврейския народъ отъ многобожие.

АДАМЪ И ЕВА.

Още по-загадчна е разказаната отъ Мойсея приказка за първата човѣшка двойка. Въ 2 гл. на Битие тоя древенъ мъдрецъ ни я описва като дѣйствително живѣла двойка, отъ която почва човѣшкиятъ родъ.

Така официалното богословие приема разказа за Адама и Ева. Но и за тоя разказъ има основание да се прѣдполага, че Мойсей го е

заелъ отъ нѣкои по-стари вѣрски паметници. Нѣмскиятъ професоръ по археология, д-ръ Деличъ, привлѣкълъ вниманието на учения свѣтъ съ новитѣ си разкрития, що направилъ при разкопкитѣ въ долината на Тигъръ и Ефратъ (Ниневия и Вавилонъ). Професорътъ открилъ камъни и глинени плочи, изпѣстрени съ клинеобразни писма съ изображения на царе, архитектурни постройки и др. Като пояснявалъ тия открития съ исторически справки, професоръ Деличъ доказалъ, че нѣкои отъ тѣхъ произхождатъ отъ дълбока древность, почти 5000 години до Р. Х., като се сжди отъ всички добити данни Вавилонъ 1500 години до Р. Х. прѣдставлявалъ вече държава съ напълно установена култура. Откритията показватъ голѣмата висота, до която достигнала тука науката особно геометрията, аритметиката и астрономията. Въ продължение на 2000 години Вавилонъ билъ културенъ центръ на цѣлия Изтокъ. Много еврейски обичаи водятъ началото си отъ Вавилонъ. Цикълъ библейски разкази, които до сега се считаха за творения на еврейски мждреци, сж намѣрени изцѣло по вавилонскитѣ паметници. Така разказътъ за потопа е вѣрно копие на намѣреното описание за едно вавилонско наводнение, станало около 2000 г. до Р. Х. Тѣсна връзка, споредъ професоръ Деличъ, се забѣлѣзвала между библейскитѣ и вавилонскитѣ разкази за сътворението на свѣта и произхода на първитѣ хора. На релефа на

единъ камтъкъ е намѣрено изображение на мъжъ и жена, между които стои дърво, а задъ жената пълзи змия. Идеитъ за доброто и злото, за рая на благочестивитъ хора и за ада на нечестивитъ — всички основни завѣти на човѣшкото общежитие, нрави и мораль по мнѣнието на професоръ Деличъ дължатъ произхода си на вавилонската култура.

Ние вече посочихме какво символизируютъ Адамъ и Ева.

Змията, която въ библейския разказъ, сжщо играе голѣма роля въ историята на Адама и Ева, на еврейски се нарича *Нахашъ*. А какво значение е имала змията за древнитъ храмове? Тайнитъ на Индия, на Египетъ, Вавилонъ и Гърция отговарятъ отогласно. Змията разположена въ кръгъ означава: универсалниятъ животъ, магическиятъ агентъ на който е звѣздната свѣтлина. Въ единъ още по-дълбокъ смисълъ змията означава: силата, която туря тоя животъ въ движение, себепривличането, въ което стои причината на универсалната гравитация (теготение). Гърцитъ го наричаха Еросъ — любовъ или желание.

Като приложимъ тия два смисъла на разказа за Адама и Ева и змията, виждаме, че грѣхопадането на първата двойка, прочутиятъ пръвъ грѣхъ се разкрива въ обширения привой на божествената и всесвѣтовна природа наедно

съ царствата ѝ, родоветъ и видоветъ ѝ — грамадниятъ и незаличимъ кръгъ на живота.

Като хвърлимъ погледъ въ дълбочинитъ на Битието на Мойсея ние виждаме каква е била козмогонията — (свѣтосъздаването) за единъ древенъ посветенъ въ тайнитъ. И онова, що я различава отъ модернитъ козмогонии е, че Древната наука е знаела развитието на видимата вселенна, но е дирила неговото обяснение въ вжтрѣшния му изгледъ, въ други редъ закони, които се откриватъ на нашия разумъ. За древната наука безграничната вселена не била само мъртва материя, управлявана отъ механически закони, но нѣщо цѣло, живуще, надарено съ интелегентностъ, съ душа и съ воля, както въ човѣшкото тѣло движенията се дължатъ на душата, която мисли, на волята, която дѣйствува.

Въ разказътъ на Мойсея за вселената и човѣка не трѣбва да четемъ история, а да разгадаваме символизирани истини, добити отъ великитъ посветени по пътя на духовното съзѣрцание. Възприемемъ ли тоя възгледъ, това мѣрило, лесно ще налучкаме метода какъ да си изяснимъ много отъ историческитъ и библейски разкази, които древността ни изпраща и които заради това, че съдържатъ на видъ противорѣчиви на днешната наука твърдения, ние отминаваме безъ внимание. Нека не забравяме обаче, че древнитъ учители на профантъ говорятъ съ простъ езикъ, на разумния — съ притча, а на

мждрия — съ гатанка. Нека се стремимъ и ние да бждемъ между тия, които ще отгадаятъ енигмата на библейския свинксъ.

ИЕРАРХИИТЪ НАДЪ ЧОВЪКА.

Свинкса на мойсеевото Битие е сжществото, за което Елохимитъ казаха: „Да създамъ човѣка по образу и подобие нашему“. (Битие 1:26).

Тамъ се крие тайната за човѣка — произхода му, назначението, смисълъта на живота му и безсмъртната му кариера въ миросъзданието.

Отъ дѣ е? Какъ иде въ живота? Защо е? И кждѣ се връща това сжщество?

Ето въпроситѣ, които очакватъ разрѣшение.

Всички религии сж допринесли по нѣщо за разгадаване тайната на човѣшкото битие. Въ нѣкои, запр. браминизма, мистичната страна е била повече застѣпена благодарение на учителитѣ, които сж разкривали знанията си прѣдъ подготвени и интелигентни души, а у други е била застѣпвана повече нравственостъта. Къмъ втория дѣлъ спада и мойсеевото религиозно учение. Тоя твърдѣ като синайска скала моралистъ старателно е прикрилъ наученитѣ въ Египетъ и Мадиамъ тайни отъ широката народна маса; нищо не е писалъ въ Петокнижието си той за близкитѣ си ученици, като Исуса Навина и другитѣ, а устно имъ е прѣдалъ тайната на човѣшкото битие. За народа той оставилъ само

строгитѣ повеления на обрядния и мораленъ законъ. Та отъ други източници днесъ ревнителитѣ на духовни знания трѣбва да търсятъ разяснение по горнитѣ въпроси.

Явно е за всѣки мислящъ умъ, че тѣлото не е цѣлиятъ човѣкъ; че задъ тъмното було на смъртта има битие, че живота по сжщина е безкраенъ, както — абсолютното врѣме. Природата-майка винаги има въ запасъ неизчерпаема енергия за поддръжка на живота. А ние никога не бихме разгадали библейския свинксъ—човѣка, ако изключваме отъ него Духа, който го свързва съ вѣчността и разума, който го издига до Бога.

Въ съчинението си „The Secrete Doctrine“ г-жа Е. П. Блаванска ни дава подробно учението на индускитѣ посветени за произхода на човѣка*.)

Като разяснява инволюцията и еволюцията на човѣшката монада, тъй както сж отъ древностъ знаели великитѣ посветени на Индия, между другото г-жа Блаватска казва: че планътъ на създаването е троенъ и обема тритѣ паралелни еволюции на битието човѣшко, неразлжно свързани и приплетени: 1) Монадната еволюция, обемаща растежа и развоая на Монадата; 2) Интелектуалната еволюция, ржководена отъ Манаса-

---

*) Четцитѣ ще намѣрятъ цѣнни извадки отъ това съчинение въ прѣведената на български книга на Ани Безантъ „Родословието на човѣка“. Издание на д-во „Слово“. София.

Дъхианитъ*) и 3) физическата еволюция — развоя на формитъ на човѣшкото тѣло.

За да разберемъ монадната еволюция трѣбва да се запознаемъ съ великитъ иерархии отъ духовни сщщества, свързани съ човѣшката еволюция, за които еднобожника Мойсей нищо не ни казва въ своето Битие. Тия сщщества сж архитектуритъ и строителитъ на слънчевитъ системи. Нуждно е да знаемъ нѣщо за Logos'а на нашата слънчева система, на който ние дължимъ духовната си еволюция. Тѣзи иерархии сж животъ на вселената, ръководителитъ на човѣчеството по пжтя на развоя.

Споредъ стари окултни документи, напълно съгласни съ най-древнитъ индийски учения, животътъ на нашата слънчева система се губи въ далечното минало — 1,955,884,725 **) години — една неизмѣрима древностъ. Въ почина на това далечно минало, споредъ даденото отъ родителя на човѣчеството, Ману, сравнение, *Ишвара, планината отъ свѣтлина, блѣсва, за да освѣти мрака.*

Ишвара проявява тройниятъ си ликъ: Творецъ, Съхранителъ и Разрушителъ. Три въ едно дѣйствуватъ безъ да раздѣлятъ божественото

---

*) По висши въ ерархия отъ човѣка сщщества, които му даватъ ума (интелекта и съзнанието) (The Secrete Doctrine I, 203).

**) S. D. II, 72.

съзнание — общо и за тритъ. Ние наричаме тия величави прояви *Логоси*, защото само идеята за словото — звука най-сполучливо прѣдставя неизслѣдимата сила на проявения Богъ, който твори, поддържа и руши. Всички религии ни говорятъ за троичната проява на Божеството въ вселената. Въ Холдея, мистериозниятъ Египетъ, както и въ индускитъ Шастри ние срѣщаме Троицата да произлиза отъ Единниятъ — Единъ по своята божествена природа, а Троица — по проява на своитъ сили.

Около мощната тая Тримурти сж несмѣтното множество сжщества, които сж рожби на изгаснали вселени, сжщества, които сж заслужили да обитаватъ въ чудни духовни висоти. Ние смѣтно можемъ да отличимъ формитъ на *Седемътъ*. Индусътъ ги нарича седѣмътъ синове на Адити, *осмиятъ* при които е *Марганда* — слънцето; всѣкой Адити си има собственъ „домъ“. Тѣхъ наричатъ още и седемъ духове на слънцето; въ Египетъ бѣха седемъ богове на мистериитъ. Зороастъръ ги нарича седемъ Амшаспенди; евреитъ, както видѣхме — седемъ сефироти; християнитъ и мюсюлманитъ — седемъ архангели. Всѣка религия ни ги посочва окръжаващи проявената Троица, както вицекале, въ необятното слънчево царство, отъ което всѣки управлява свой дѣлъ. Въ Теософията сж наречени *Планетни Логоси*, защото, както видѣхме, тѣ винаги сж били отъждествявани съ седемътъ

свещени планети, които сж и тѣхни физически тѣла. Това сж сферитѣ на Хермеса Тримогъщъ, духовното естество на които е съвсѣмъ друго нѣщо.

Въ по-широкъ кръгъ около *седемьтѣ* се редатъ дванадесетътѣ творчески иерархии въ вселенната, за които Мойсей, понятно защо, сжщо нищо не ни говори. На чело на тѣхъ стоятъ дванайсетъ велики богове, споменувани отъ древнитѣ историци. Добрѣ извѣстнитѣ знакове на зодияка сж тѣхни символи, защото зодияка не е модерно изобрѣтение, а е даденъ още на IV-та човѣшка раса отъ великитѣ учители, единъ отъ които билъ и Асурамая, познатъ като първи астрономъ. Въ прѣданията на миналото имаме ржководната нишка за лабиринта на астрологията и разбираме защото се казва, че една планета „владѣе“, че тя е господаръ на единъ зодиакаленъ знакъ. Подъ планетата се разбира планетниятъ Духъ, чиито зодиакаленъ знакъ прѣдставлява една отъ главнитѣ творчески иерархии, на които останалитѣ сж като под-иерархии, помагачи на монадитѣ въ еволюцията имъ. И ние си прѣдставяме диаграмата на незидимия миръ така. Въ срѣдата стои Троицата, около нея сж 7-тѣ духове, които сж Вицекралетѣ на великата вселенна, а още по-навънъ се намиратъ 12-тѣ творчески иерархии, които работятъ върху създаването на тая вселена. Петътѣ първи иерархии сж недостъпни за зна-

нието дори на най-възвишенитѣ наши Учители ; четири отъ тѣхъ сж достигнали освобождение, а петата е на пжтъ да го достигне. — Шестата иерархия сж владицитѣ на огъня, божествени пламъци. Тѣ сж живота и сърдцето на вселената, прѣзъ тѣхъ слиза лжчтъ, който събужда Духа въ човѣшката Монада. — Седмата иерархия прѣдставя „двойното единство“ отъ огънь и етеръ, проявениятъ разумъ, мждростъта на системата, космичното Буди, което събужда интуицията (Буди) въ човѣшката монада. — Осмата иерархия — троицата отъ огънь, етеръ и вода — космичниятъ *Манасъ*, която сжщо дава при слизането на човѣшката монада частъ отъ своята есенция — ума. — Деветата иерархия е тая на безсмъртнитѣ човѣшки души (Jive). — Десетата иерархия ни прѣдставя духовниятъ и физиченъ аспектъ на природата — положителниятъ и отрицателниятъ. Тия сж тѣй наричанитѣ въ всички митове „бунтовницитѣ“, голѣма частъ отъ които сж асуритѣ, родени отъ първата верига — „тѣлото на нощъта“, сжщества—съ голѣмо духовно знание и сили, които криватъ есенцията *ахамкара*—устремъ за себеопрѣдѣленостъ, необходима за еволюцията. — Единадесетата иерархия сж прародителитѣ на ангелитѣ („светящи“ — деви); *Агнишватитѣ*. Тѣ даватъ на човѣка всичко, освѣнъ духа и тѣлото, сирѣчь, петътѣ посрѣдни принципи, — помагатъ на монадата да се прикрѣпи къмъ „петорната плазма“. Тѣ сж родени

отъ втората планетна верига — „тѣлото на деня“. Къмъ тая иерархия се числятъ и множество деви — най-висшитѣ отъ природнитѣ духове. Дванадесетата иерархия сж плода — рожбитѣ на третата планетна верига — „тѣлото на полумрака“. Това сж луннитѣ прародители *Бархишадъ Питритѣ*. Тѣ се занимаватъ съ физическата еволюция на човѣка, както Агнишватитѣ ръководятъ неговата умствена еволюция. Къмъ тая иерархия принадлежатъ множество работници, които си служатъ съ девитѣ, природнитѣ духове, за да извършватъ своитѣ прѣдприятия — материалноно устройство на човѣшкото тѣло.

Така разкрива прѣдъ насъ окултизмътъ величието на творческитѣ иерархии, достъпни за човѣшко разумение, — тия, които служатъ за водачи на по-младитѣ въ пжтя на еволюцията и развиватъ духовнитѣ имъ сили въ материалната вселена.

Потрѣбно е да се запознаемъ още и съ полето на човѣшката еволюция, защото не се схваща лесно характерната особность на духовната еволюция, ако нѣмаме прѣдъ очи изгледа на полето, дѣто се извършва тая еволюция. А за това не е нужно да излѣземъ отъ прѣдѣлитѣ на единъ планетенъ Логосъ, вѣнъ отъ царството, къмъ което и ние прѣнадлежимъ.

Духовната еволюция има седемъ главни стадии: въ първитѣ три Духътъ слиа, инволюира въ материята, прѣдавайки ѝ свойственитѣ си

сили и качества. На четвъртият особенъ по вида си етапъ материята добива отъ Духа образностъ за да влѣзе послѣдния въ нея. Тукъ именно се извършва великата световна борба на Духа съ материята. На това полесражение е и точката на равновѣсието. Въ начало Духътъ бива по-слабъ; слѣдъ това настѣпва равновѣсието, когато противниците не се прѣвъзхождатъ, но подиръ това Духътъ почва постепенно да възтържествува, та въ края на четвъртия етапъ той вече е господарь надъ материята и готовъ е да продължи възхода си прѣзъ слѣдващите три останали стадии. Въ тѣзи послѣднитѣ побѣдителятъ организира материята и си служи съ нея както си иска.

Въ цѣлостта си планетата прѣдставлява тѣлото на своя Логосъ. Седемтъ стадии сж седемтъ вериги: три прѣзъ които Духътъ слиза, четвъртата, дѣто Духътъ и материята взаимно се проникватъ и останалитѣ три за възходъ на Духа въ полето на планетния Логосъ. Всѣка верига прѣдава на слѣдващата плодетъ на духовитѣ придобивки, до като слѣдъ тая *манвантара* — слизане и възходъ — настане *праляя* — почивката въ лоното на Логоса, дѣто духоветѣ изпитватъ блаженството на свѣрхсъзнанието — *планетната нирвана*. Ония, които не сж достигнали висотата на тоя развой изпадатъ въ спокоенъ сънь.

Раждането въ слѣдващата верига става, когато тая послѣдната развие тѣлото, пригодно за

духовната еволюция. Така духът слѣдва своя възходъ.

Отдѣлно взето всѣко звѣно отъ тая верига е единъ кръгъ. Обиколката се извършва по всичкитѣ седемъ звѣна на цѣлата верига — седемтѣ планети или кълба, които Хермосъ е видѣлъ. Прѣзъ първитѣ три вълната—животъ слиза въ материята и създава форми все по-материални; въ четвъртия етапъ вълната-животъ създава форми, въ които се извършва борбата, а въ послѣднитѣ три етапи вълната-животъ подема нагорния си пжть и създаванитѣ отъ нея форми все повече и повече се удохотворяватъ.

До като стигне до човѣшкото царство вълната-животъ въ всѣка верига прави пълна обиколка, за да се развие до съвършенство въ всѣко отъ природнитѣ царства. Слѣдващиятъ бждещъ опитъ е сжщо на лице, ала въ зародишно състояние по отношение бждниятъ си развой. И тъй, въ една планетна верига има седемъ послѣдователни цикли, по които обикаля вълната-животъ.

Всѣка отдѣлна планета се изхожда по седемъ нейни сфери. Въ първитѣ три се създаватъ формитѣ; въ четвъртата се прѣхвърля моста надъ пропастьта, що дѣли формитѣ отъ витаящитѣ надъ тѣхъ духове и дѣто формитѣ добиватъ душа. Въ послѣднитѣ три духоветѣ даватъ образъ на формитѣ споредъ желанието си. За отличаване на сферитѣ служатъ си съ латин-

скитѣ букви отъ *A* до *G*. Сферитѣ, стоящи по низходящата джга и тия — на възходящата не си приличатъ по това, че формитѣ въ първитѣ три сж въ зародишно състояние, а въ послѣднитѣ три тѣ сж въ съвършенъ видъ. Срѣдната сфера, четвъртата, служи за повратенъ етапъ и тамъ чрѣзъ борба се достига равновѣсието.

Сферата *A* състои отъ тънка ментална (умствена) материя и съдържа прототиповетѣ на всички форми, опрѣдѣлени за развой въ слѣдващитѣ сфери. Сферата *B* е отъ по-гжста ментална материя и съдържа конкретнитѣ типове, произлѣзли отъ прототиповетѣ. Качествата тукъ сж само начъртани и формитѣ груби и непълни. Съотвѣтната ъ по възходящата джга сфера *F*, съдържа сжщитѣ форми въ обработенъ и изтъненъ видъ. Сферата *C* е отъ астрална материя. Формитѣ тукъ се строятъ отъ по-гжста материя. И на съотвѣтната ъ върху възходящата джга сфера *E* формитѣ, макаръ и да се строятъ отъ сжщата материя, сж съвършено пригодени за своитѣ функции. Сферата *D* е отъ физическа материя, мѣстото за борба между Духа и Материята.

Сега нека потърсимъ мѣстото на човѣка въ тоя пжтъ на духовната еволюция. На санкритски нашиятъ планетенъ Логосъ се нарича Брахма. Относно функциитѣ му като Създателъ той е довелъ вече своето царство до четвъртия етапъ. Ние, слѣдовно, се намираме вече въ четвъртия

планетенъ циклъ — въ четвъртата манвантара. За прототипната — първата верига — ние знаем само това, че тя се нарича Негово „тѣло на нощта“ — мракътъ. И че нейнитѣ плодове сж Асуритѣ. За втората верига повече не знаемъ, освѣнъ това, че тя е Негово „тѣло на деня“ — свѣтлината, и че нейнитѣ плодове сж Агнишвата-Праотцитѣ. За третата верига знаемъ нѣщо, защото луната е била тамъ сфера—планетата *D*. Тази верига на санскритски се нарича Брахмово „тѣло на полумрака“ и тя е произвела Бархисадъ-праотцитѣ или седемьтѣ класа монади за идната планетна верига, центръ на която е нашата земя, наричана Брахмово „тѣло на зората“, прѣдзначена да произведе човѣка.

Запознати на кратко съ иерархиитѣ и полето на еволюцията, сега можемъ да пристѣпимъ къмъ по-обстойно изучаване четвъртата иерархия — на монадитѣ, прѣдзначени да станатъ човѣци въ земната верига — сферата на борбата, на равновѣсието, дѣло Духътъ и Материята трѣбва да се съединяватъ въ двата полюса на природата — най-възвишеното и най-низкото и да произведатъ сложното сжщество — човѣка — началото на нашата еволюция.

ЩО Е ЧОВѢКЪ?

Безогледъ на коя планета на вселената обитава, човѣкътъ е сжщество, въ което най-

възвишенияятъ Духъ и най-долната материя сж съединени чрѣзь ума.

Окултизма опрѣдѣля тѣй човѣка :

Това сжщество, човѣкътъ, е проявенъ Богъ, който върви въ пѣтя на еволюцията си отъ побѣда къмъ побѣда и се губи прѣзь безкрайността въ великата бжднина, що го очаква.

Човѣкътъ не е такъвъ, какъвто го виждаме ние тука. Той може да има милионъ форми; думата „човѣкъ“ означава това сжщество, въ което Духъ и материя сж си подали ржцѣ, за да се достигне равновѣсие и Духътъ напълно да покори материята.

На каквото стжпало на развитие да е това сжщество, окултизма го нарича „човѣкъ“. Слѣддно, тая дума не се прилага само къмъ нашата земна раса, която е толкозь незначителна като я сравнимъ съ огромната човѣшка иерархия. Защото всѣко сжщество на тая вселена, казва Е. П. Б-ка *), трѣбва да мине прѣзь човѣшкото царство, ако още не го е прѣминало. Само по възвишенитѣ отъ човѣка сжщества сж вече прѣминали прѣзь човѣшкия развой. За това и псалмиста казва :

„Що е човѣкъ, та да го помнишъ, или синъ човѣчески, та да го посѣщавашъ. Направиль си го малко нѣщо по-долень отъ ангелитѣ; съ слава и честь си го вѣнчалъ“.

---

*) Гл. S. D. I, 145.

Съществото „човѣкъ“ е арената за борба на Духа съ материята и всѣки трѣбва да побѣди и да излѣзе побѣдителъ прѣди да влѣзе въ своето „Царство Божие“ Монадата е горния полюсъ въ човѣка, божествения Духъ, роденъ отъ самия Ишвара, дѣлъ отъ негова Духъ.

„Какво виждашъ въ тъмното полунощно небе, Лану — една или безчетни свѣтлини ?

— Азъ виждамъ само единъ пламъкъ, о Гурудева, и безчетъ искри въ него, които блѣщатъ въ пламъка, безъ да се откъсватъ отъ него *).

Пламъкътъ — това е проявата на Ишвара като първи Логосъ. Искритѣ, които не сж откъсватъ, сж монадитѣ — човѣшки и други. По волята на Ишвара тия частици прѣминуватъ въ Втория Логосъ и прибиваватъ въ него като истински синове на Отца си. Отъ третия Логосъ тѣ получаватъ печата, що дава на монадата духовна индивидуалностъ, едно слабо очертание на отдѣлностъ. Слѣдъ това монадитѣ минаватъ въ теченията, които отъ три се раздѣлятъ на седемъ и всѣка група приема цвѣта на планетния Логосъ, въ който мандата се заселява.

Въ всѣки планетенъ Логосъ седемътѣ свѣтни лъчи се проявяватъ като седморенъ блѣсъкъ, въ който прѣобладава неговиятъ цвѣтъ. За това се казва, че всѣки човѣкъ се ражда подъ тая

*) Гл. S. D. I 145.

или оная планета и носи цвѣта на „особната звѣзда“, която е неговъ Отець.

Слѣдъ раждането си монадата веднага не е готова да прѣдприеме дългия си пжть, защото вниманието ѳ не е обърнато още къмъ външната вселена. Тритѣ божествени отражения въ нея си въздѣйствуватъ взаимно и не сж насочени навънъ къмъ вселената. Но тѣ скоро почватъ да слизатъ прѣзъ творческитѣ иерархии.

Първата иерархия прѣдава на монадата животоносния трепетъ, който събужда устремъ къмъ външенъ животъ, Волята, духовния аспектъ. Втората иерархия дава потика, който по сжщия начинъ събужда Мждростьта, интуитивния аспектъ, и третата иерархия събужда Дѣйността, умствения аспектъ. Събудена така да обърне погледъ къмъ външния свѣтъ, монадата е готова да слѣзе. Тя е вече единъ „Дхиянъ Коханъ“, индивидуаленъ и различенъ отъ другитѣ*), но съ естество тѣй пълно и възвишено, че не може да влѣзе въ петорната вселена — петътѣ полета на грубата материя. Обаче трѣбва да се намѣри какво и да е срѣдство, да могатъ се осществи божественитѣ имъ сили въ свѣта, който ги очаква. Съ помощьта на петата и шестата иерархии, които сж минали по-рано сжщитѣ прѣживѣвания и дѣйствувайки само върху атомичната материя на духовния, интуитивния и

*) Гл. S. D. I 285.

умствения мирове, които я окръжаватъ, монадата заражда въ тия полета трептения и създава по тоя начинъ троенъ лжчъ. Петата материя води вибраторната вълна на тоя лжчъ отъ аспекта *Воля* до духовния атомъ на Волята. — Трептящиятъ споредъ Воля-аспекта духовенъ атомъ се нарича *Духъ*. — Шестата иерархия води вибраторната вълна отъ аспекта *Мждростъ* до интуитивния атомъ. И той, трептящъ подъ влиянието на Мждростъта, се нарича *Интуиция*. Сжщата шеста иерархия най послѣ довежда вълната отъ аспекта *Дѣйностъ* до умствения атомъ, който, като трепти подъ влиянието на активността, се нарича *Умъ*.

Ето какъ монадата се явява въ вселената като *Духъ—Интуиция—Умъ*.

Писано е въ стиховетѣ на Дзиянъ: „Пламъкътъ рече на искрата: Ти си самиятъ азъ, моятъ образъ и моята сѣнка; азъ съмъ облѣченъ въ тебе и ти си моята дреха (орждие, срѣда) до деня, когато ще се каже: „бжди съ насъ“, въ който день ти ще станешъ пакъ самия азъ — „Азъ и Ти“ *).

Искрата монада пуска изпредената отъ собствената ѝ природа нишка животъ—тройна нишка „Конецътъ-Душа“ върху който се нижатъ всички въплощения — сѣнки. А тѣ сж толкова, колкото прѣвъплощения Монадата има. Божественниятъ

---

*) S. D. I, 186.

прототипъ — Бдителятъ — стои на най-горното стъпало на стълбата на битието, а сѣнката на най-долното стъпало. Така Бдителятъ е нашиятъ Отецъ, който е на небесата. „Отецъ и азъ сме едно“. Нашитѣ физически личности сж сѣнки, индивидуалноститѣ пѣкъ — образътъ или Синътъ на Отца. Безчетъ сѣнки отразява лжча, нанизани както перли върху нишката на живота.

„И рече Богъ : да направимъ човѣка по образу нашему и по подобие нашему . . . И създаде Богъ човѣка по свой образъ, по образъ Божи го създаде; Мжжки и женски полъ ги създаде. И благослови ги Богъ и рече имъ: плодете се, множете се и напълнете земята и обладайте я“ *).

Само това ни явява за създаването на човѣка ученика на Хермна, еврейскиятъ законодатель, Мойсей, макаръ всичко да е знаялъ, като единъ отъ посветенитѣ въ древния окултизъмъ. Всички ученици на Библията, прѣдубѣдени противъ съврѣмения окултизъмъ, не могатъ да осмислятъ оскѣднитѣ думи на библейския мждрецъ, за това иматъ смѣтни понятия за човѣшката сжщина, за Духътъ и материята.

А кошмарътъ на смъртта, който души всѣкиго, непосветенъ въ смисълта на живота и духовната безсмъртностъ на човѣка, еднакво плаши и върващия въ библейското учение.

*) Битие 1: 26—28.

Религия, която не може да даде смелостъ на живия човѣкъ прѣдъ смъртта и не обърсва сълзигѣ по мили покойници, е лишена отъ духовна сила, понеже ѝ липсва знание за задгробната тайна. Такава религия има нужда отъ соль, защото е обезсоляла.

А тая соль ни доставя днесъ само съврѣмениятъ окултизмъ.

ЗЕМНИЯТЪ ЧОВѢКЪ.

Земната валка се обзема отъ пламъци — страшни бури разклащатъ утробата ѝ.

Вулканични въздишки подмѣтатъ навъзбогъ нажежени маси, вряща лава долита въ развълнуваното свѣтовно море и гасне въ дълбинигѣ морски. Огънь и вода се борятъ неспирно — грѣмъ, боботежъ — материята воюва съ себе си. А отъ животъ — никаква слѣда.

И вървѣли вѣковетѣ.

Надъ земята неустроена, пуста, подъ закрилата мощна на Духътъ всевѣченъ живота се носилъ и дебнѣлъ пустинигѣ земни съ мантии красиви да покрие. Но нищо нийдѣ се още не съглеждало. На всждѣ царила водната пустиня.

Въ една доба на врѣмето хвърковато надъ морското ширине подава рогъ вѣчната Меру, земята на слънчевигѣ деви, на която ще се заселятъ нетленнигѣ Живи — човѣшкитѣ души. Меру, рогътъ на сѣверния полюсъ е облѣнъ отъ

благодатни слънчеви лъчи — бѣлиятъ островъ, легендарната у перситѣ Айрияна — остьюта на земната валка, сияе надъ морската ширина.

Подобно на седмолитъ лотосъ около Меру се повдигатъ изъ морскитѣ вълни седемь голѣми носове. Ето вѣчната земя — жилище бждно на човѣшката раса. Полярната звѣзда бди надъ нея съ зоркото око отъ зори до полумракъ. А въ пролѣтната ѳ омая се разнася звучниятъ зовъ на мировитѣ властелини — „великитѣ Арахангели“. Призиватъ тѣ луннитѣ владици, да роятъ човѣци отъ въздушнитѣ си тѣла. А майката земя ще ги облѣче съ външни облекла. Тѣ ще бждатъ мжже-жени и господари на пламъка. Защото по повела на Духа всевѣченъ, роденитѣ по-воля отъ тия властелини—седемь лотоси — отлжчватъ човѣци по цвѣтъ и родъ—подобни на своитѣ родители, сѣнки безъ умъ. Бацитѣ безплѣтни не можаха да дадатъ животъ на сщщества съ кости.

Летѣли вѣковетѣ.

Пълкове лунни монади готови за животъ човѣшки, прѣлитатъ на вѣчната свещена земя. И въ гжстата атмосфера на димящето море се рояватъ смжтни естерни форми — сщщества безъ полъ, криещи въ себе си зародишитѣ на всички форми, събирани въ миналата еволюция на праотцитѣ-Бархишади.

„Тѣ бѣха седемь, всѣкой съ назначението си — отлжчиха човѣцитѣ отъ себе си — всѣки

въ своята зона . . . Седемь пжти седемь сѣнки бждещи човѣци бѣха родени“.

И станаха „седемь пжти по седемь“ — за да дадатъ мѣсто на луннитѣ монади съ различень развой да влѣзнятъ въ своята степенъ.

Това бѣ първата човѣшка раса съ странна, разтеглива, неопрѣдѣлена, подобна на кжсъ лепкава глина форма, както първа спора отъ зародишни клетки въ утроба, носящи въ себе си бждния човѣкъ, който ще върви въ своя развой, защото витаещата надъ тоя неуформенъ човѣкъ монада е достигнала равнището на човѣка, а въ нея се крие затворениятъ въ тая форма животъ.

Тѣй се родиха земнитѣ адамовци — самородени безъ човѣшки родители: праотцитѣ даватъ етернитѣ имъ сѣнки, оживѣватъ ги съ електрическия си огънь. На помощъ имъ иде слънцето, което изпраща съживителни лжчи, слънчевия огънь. И тритѣ — етерѣтъ, електричеството и магнетизма произвеждатъ човѣшката форма, която може да стои изправена, да ходи, да тича. Ала тия човѣшки форми бѣха само сѣнки безъ чувства. Тѣ се множатъ чрѣзъ пѣпкуване, както растение, както амеба. Огъньтъ имъ бѣ родна стихия. Тѣй Прометей се приковава на скалата.

Ала природнитѣ зидари *) обвиватъ огнената сѣнка въ черупки отъ по-плътна материя, и „външността става вътрѣшность“ **). Тѣй пър-

*) Елементарнитѣ духове.

***) Секретна Доктрина отъ Блаватска II. 18.

вата раса изчезва неусѣтно въ втората и сѣнката човѣкъ става двойникъ на втория Адамъ.

И летѣли вѣковетѣ.

Земята се поуспокоила, бури и катаклизми се явяватъ самъ-тамъ. Надъ водната пустиня изплувватъ по-голѣми суши, изданки на носоветѣ отъ първия материкъ. Това бѣ нѣкогашна Плакша, която като подкова вие до Камчатка и Гринландия. А тамъ, дѣто е днесъ пустинята Гоби, бушуватъ вълнитѣ на обширно море. Шпицбергъ, Швеция и Норвегия съставляватъ дѣлъ отъ тоя материкъ. На юго-западъ той обгръща Великобритания и се простира до Бафиновия носъ, чийто остатъци сж днешнитѣ острови. Буйна растителность покрива огрѣванитѣ отъ яркото слънце поляни: климата е пропически, защото денното свѣтило грѣе отъ зенитъ. Ала нови катаклизми погрѣбватъ въ водната пустиня тая човѣшка раса, която се развива въ два типа, слабо надарени съ интуитивно съзнание, боравящи само съ слухъ и осезание — синове на огъня и водата: тѣ бѣха дѣца на слънцето и луната — „чада на жълтъ баща и бѣла майка“. Раждатъ се чрѣзъ пълкуване, както буйна флота протекали подъ планетата Юпитеръ; рѣяха се изъ великолепитѣ тропически лѣсове, дѣто изобилуватъ цвѣтя и пълзящи лияни.

Ала човѣшката форма става все по-твърда и обвита въ по-плътна черупка отъ земна материя и както капкитѣ погъ, малки тѣлца лепливи

и опалоцвѣтни, се отронватъ зародишнитѣ на новата раса.

Слѣдвайки сѣщия планъ природнитѣ зидари, заемващи човѣшки иманации, построяватъ разнообразнитѣ форми на млѣкопитающитѣ, измжчени отъ втората раса човѣци.

Легѣли вѣкове. „Великата майка наново зачеча подъ водитѣ третата човѣшка раса. Нейниятъ кръстъ и пжтъ излизатъ надъ вълнитѣ: поясътъ на свещената Химаватъ *) опасва свѣта“. **) Изъ Великото море, покриваше Гоби, Тибетъ и Монголия, се подава голѣмата Хималайска верига, а южно отъ нея бавно излиза отъ водата суша, обширна суша, останки на която сѣ днесъ Цейлонъ, Суматра, Австралия, Тасмания и Островитѣ на Възнесението; на западъ тая суша се простира до Мадагаскаръ и Африка. Всичко съ Скандинавия, Сибиръ и Камчатка съставлява огромна Лемурия, люлката на оная раса, въ която човѣкътъ получава своя умъ. Древната история нарича тоя материкъ Шалмали.

Ала катаклизми промѣнятъ велика Лемурия. Врѣменно потъва въ морскигѣ вълни Скандинавия. Седемстотинъ вѣка прѣди началото на еоценовата епоха отъ третичната ера наставатъ силни вулканични изригвания, зинали окианскитѣ дѣна и Лемурия изчезва, останали само Мадагаскаръ, Австралия и Островитѣ на Възнесението.

*) Хималай.

**) С. Д. II 419.

Къмъ срѣдниятъ развой на Лемурийската раса настава голѣма климатична промѣна, която унищожавя остатѣка отъ втората раса съ цѣлото ѝ поколѣние — първитѣ хора на третата раса. Защото осьѣта на колелото се наклонила. Слънцето и луната не свѣтятъ вече върху главитѣ на роденитѣ отъ *потѣта*; човѣцитѣ се научиха да познаватъ снѣга, леда, мраза; хора, растения и животни изгубиха отъ ръста си *). Подъ диханието на царящия мразъ тропическитѣ цвѣтове поблѣднѣватъ, започватъ дългитѣ полярни дни и ноци и остатѣцитѣ отъ обитателитѣ на Плакша се съвършено разрѣдватъ.

Третата раса очъртава три силно развити типа: първоначаленъ, срѣденъ и послѣденъ. Както първата раса въ връзка съ Духа — проявява единство, втората въ връзка съ Духъ-Интуицията — двойственостъ, — третата раса въ връзка съ Духъ-Интуиция-Умъ проявява тройността.

При втората подраса — капкитѣ потъ се втвърдяватъ и закржглятъ. „Слънцето ги топли, луната ги хлади и образява, а вѣтърътъ ги храни до деня на зрѣлостѣта имъ“. Постепенно тия меки тѣла се втвърдяватъ и земагъ форма на яйце, което и до днесъ е начало на всѣки зародишъ.

---

*) С. Д. II 343, 344.

Въ срѣдния типъ на III подраса малкитѣ се развиватъ вжтрѣ въ обвивката, която е вече черупка. Тоя типъ човѣци излизатъ изъ черупката напълно развити — подобно на пилетата, които веднага могатъ да вървятъ и тичатъ. Тѣ сж хермафродити и сж обиталище на владѣтелитѣ на Мждростъта.

Въ четвъртата подраса единътъ отъ половетѣ започва да прѣобладава и къмъ края на развоятъ ъ малкитѣ имъ биватъ безпомощни слѣдъ излизането имъ отъ защитителната обвивка.

Знае се, че и до днесъ човѣшкиятъ зародишъ въ развоя си минава прѣзъ тия стадии: амебовидната форма на първата раса, влакнестата — на втората. Безполовото състояние се замѣня съ хермафродитизма. Постепенно мъжкиятъ или женскиятъ полъ почва да се опрѣдѣля въ третата раса, ала всѣки отъ половетѣ запазва извѣстни родименти отъ другия полъ.

Въ древния индийски разказъ за жертвоприношението на Дакша начинитѣ за раждане сж изброени така: родени отъ яйце, отъ пара, чрѣзъ никнене отъ кожени пори и на края отъ матрица. Раздѣлили сж се въ полове въ врѣме развоя на 4-та подраса на III-та раса — прѣди $6\frac{1}{2}$ милиона години. Прѣди това човѣчеството се управлявало отъ Божественитѣ андрогини съ небесна красота — хермафродити. Слѣдъ тѣхното слизане на земята послѣдвало раздѣлението въ

полове тогава се завършил първият дълъг период на човешкия развой — Сатняюга — 1,723,000 години *) Хермафродититъ се родили подъ влиянието на планетата Венера. Раздѣляне наполове става подъ влиянието на Марсъ, носител на Кама — страстьта. Тогава човѣкътъ ималъ гигантски ръстъ, съврѣменникъ билъ на птеродактила, мегалозуара и други гигантски животни, съ които трѣбвало да се бори. Въ тая раса се развиватъ органитѣ на зрѣнието — изпърво едно око срѣдъ челото, слѣдъ това двѣ очи. Постепенно едното око се отдрѣзва на вжтрѣ въ мозъка и се прѣвръща въ Glandus pinealis (желадоброобразна жлеза). Цвѣтътъ на кожата въ тая раса билъ червенъ съ разнообразни оттенки. Божественитѣ андрогини имали блѣскаво-златна краска съ чудно сияние и величавъ видъ, усилявани отъ блѣсъка на изкрящето едно око, което блѣстѣло като скъпоцѣнъ камъкъ въ своето гнѣздо. Съ раздѣляне наполоветѣ пързитѣ мже и жени прѣдставлявали жалкъ видъ съ керемидниятъ цвѣтъ на несъвършенитѣ форми. Едното око, развито подъ влиянието на монадата — на Духа въ човѣка, е било по-съвършенъ органъ за възприетия. Но щомъ монадата поч-

---

*) Древната мъдрость ни говори още и за Трета юга — 1,296,000 год. Двапора юга — 1,864,000 години и Кали-юга — Черниятъ периодъ — 432,000 год., въ който ние сега живѣемъ — и който почналъ прѣди 5021 год. (гледай „Родословието на човѣка“ стр. 49).

нала да отстъпва прѣдъ разума, почва развитието на двѣтѣ очи — по-слаби органи на зрѣнието. Едноокитѣ били надарени съ чудна интуиция и създали висока култура, останки отъ която и днесъ се виждатъ. Шамбала, свещената обителъ, стои като вѣченъ свидѣтель на силата, що го е построила и на гениятъ, който е далъ идеята за плана му.

Съ сгъстяване на материята растящиятъ нисши умъ почва все повече да завладава, оттиквайки монадата на заденъ планъ. Тогава настава врѣме да се роди четвъртата раса.

Разкъсвана отъ вулканични изригвания и землетреси Лемурия потънала въ морскитѣ вълни, а Атлантида почнала бавно да се повдига.

Въ туй врѣме въ незасегнатитѣ области на сѣверна Азия живѣяли останалитѣ лемурийци. Изъ тѣхната срѣда биватъ избрани първитѣ родители на Атландската раса. Тѣхниятъ Ману ги отвежда въ неизчезващата света земя. „Така двѣ по-двѣ, въ седемѣтѣ зони“, казва *Книгата на Дзиянъ*, „третата раса роди четвъртата“ — прѣди 4,000,000 години къмъ края на вторичната ера. Тая раса се ражда подъ влиянието на Луната и Сатурнъ — *Сома* и *Шини*. — Голѣмото практикуване на черна магия, особно отъ толтекитѣ, ставало посрѣдствомъ сръчно използване „тъмнитѣ лжчи“ на луната — еманациитѣ на неосвѣтената лунна половина. На Сатурна отчасти се дължи голѣмото развитие на ума у толтекската

подраса и на египетската наука. Атлантитѣ сж познати още като „чеда на Пандамани“, защото лотосовия цвѣтъ символизира у тѣхъ раждането чрѣзъ сближение на половетѣ. И отъ тѣхъ води началото си легендата за дървото на познание доброто и злото и забранениятъ плодъ за първата човѣшка двойка, за които и Мойсей пише въ Битие. Защото въ тая раса слизатъ да се въплащаватъ „синоветѣ на ноцъта“, Асуритѣ.

Атлантитѣ измѣстили останалитѣ отъ лемурийцитѣ, които обитавали Африка, обладали и близкитѣ земи, които се подали изъ морето, въздигнали силни градове и добрѣ организирани народи. Тѣ все още си служили съ третото око: астралния миръ не билъ затворенъ за тѣхъ, за това сж били и твърдѣ податливи на влиянието му.

Втората подраса атланци — хора съ желта кожа, расли главно на земята, която днесъ лежи подъ водитѣ на Атлантическия океанъ. Асуритѣ бързо застанали начело на еволюцията имъ, макаръ все още да се покорявали на властъта на Владичитѣ на Свѣтлината, които управлявали голѣми провинции. Но въ това врѣме на западъ почва да се развива нова подраса съ посиленъ интелектъ и физически по-плътна, толтекиитѣ, прѣдзначени да издигнатъ цивилизацията на IV раса. Въ нея се въплотяватъ най-силнитѣ асури и най-добритѣ слънчеви-праотци и се установяватъ на земи вънъ отъ сферата на силнитѣ земни конвулсии. Толтекиитѣ били раса

съ добръ сложено тѣло, до 9 метра високи исполини съ червено-кафявъ цвѣтъ съ желѣзни мускули, не страдали отъ болести и най-голѣми рани, получавани въ сражения, заздравявали съ чудна бързина, не страдали отъ нервни припадъци, понасяли безъ трудъ най-силнитѣ потреси. Въ тѣхъ се развило чувството на вкуса, но нѣмали обоняние; яли вмирисана риба, чесънъ и всички парливи треви и пития. Нѣкои отъ съврѣменитѣ имъ потомци и до днесъ се отличаватъ съ тия расови качества: сѣверо-американскитѣ червено-кожи оздравятъ лесно отъ рани, а бирманцитѣ въ Индо-Китай закопаватъ риба и я иматъ за деликатесъ, когато е прогнила. Тѣ могатъ да живѣятъ срѣдъ миризми, които биха разболѣли човѣка отъ V раса.

Толтекиѣ макаръ да изгубили третото око, заслѣпено отъ гжстата материя, все още били чувствителни къмъ астралнитѣ влияния. Тѣхната поквара почнала, когато висшитѣ имъ класи почнали да се занимаватъ съ черна магия, за да заробватъ и експлоатиратъ по-слабитѣ. Отъ тая поквара се заразили и слѣдващитѣ двѣ подраси — туранската и семитската. За това виждаме въ Мойсеевитѣ закони строги наредби противъ бѣсовопрашателството, което докара до катастрофа IV-а раса.

Ръстътъ у IV-а раса постоянно се смалявалъ въ слѣдващитѣ подрари. Статуитѣ, човѣшки фигури, що днесъ стърчатъ въ източнитѣ острови,

достигатъ до 9 метра. Тѣ прѣдставятъ ръста на атлантитѣ при срѣдниятъ имъ развой.

Първата човѣшка раса достигала до 58 метра ръстъ, втората — до 40 метра, третата — до 20 метра. Изсѣченитѣ по скалитѣ въ Истока статуи потвърдяватъ това.

Толтекската цивилизация расла и се развивала подъ влиянието на Драконитѣ на Мждростѣта и Венера (Шукра), Ангишвата — царе я управлявали — синовеѣ на деня*). Срѣдъ тая раса се явилъ Асурамая, най-великиятъ между астрономитѣ, който училъ астрономичната наука, пазена и до днесъ отъ Бѣлата Ложа; той съставилъ зодияка, който прѣдалъ на атлантитѣ отъ Рута, отъ които минава въ египтянитѣ слѣдъ вѣкове. Между сжщитѣ отъ врѣме на врѣме идвалъ и таинствениятъ Нарада**), който научилъ атлантитѣ на брань. Той градилъ въздушни кораби, подобни на днешнитѣ цепелини. Химията у толтеkitѣ била силно развита и тѣ си служили и съ отровни газове при тѣхнитѣ войни. Архитектурата довели до съвършенство: градоветѣ имъ били модели отъ здравина и красота. Про-

---

*) Сжщества съ духовна лжчезарность — праотцитѣ — сури, духове на реда отъ шестата творческа иерархия. Окултната наука ги нарича синове на мждгостѣта. За тѣхъ се казва въ писанието: „И веселехъ се съ синовеѣ ти на обетованата земя“. Българскиятъ Богъ Суръ билъ такъвъ царь. Сурия е санскритска дума и значи слънце.

**) Библейскиятъ Нимродъ, силенъ ловець (Бит. 10; 8—10).

чутъ билъ „Града на Златнитѣ порти“, постро-
енъ върху единъ хълмъ, на върха на който се
издигалъ великолепенъ златенъ храмъ съ гале-
рии и многобройни колони. Рисуване и позла-
тяване твърдѣ много се улотрѣбвявали по фаса-
дитѣ на кжщитѣ. Скулптурата сжщо била силно
развита. Развалинитѣ при Балбекъ — Сирия, ос-
танки отъ оная древность, днесъ изумѣватъ
европееца съ величавитѣ си камъне.

Основната държавническа идея у божестве-
нитѣ царе е била тая, че слабиятъ има право на
покровителство; знанието и силата трѣбва да
носятъ тежкото брѣме и отговорность, а не да
служатъ за огнетяване на безвластнитѣ. Всѣка
провинция имала централния си университетъ
срѣдъ столицата ѳ съ факултети за всѣко изкуство,
наука и литература. А чрѣзъ гимназиитѣ имъ
се разпространявали навредъ всички приложни
знания и открития. Държавата поощрявала нау-
китѣ. По-неразвититѣ обществени класи обра-
ботвали земята и развивали занятията. Държа-
вата считала за висшъ дългъ да се грижи за
тѣхното доброденствие и удобства, като ги осигу-
рява съ храна и облѣкло. Управителъ, чийто
подчинени сж недоволни, недисциплинирани, злѣ
продоволствувани и обличани, изгубвалъ длѣж-
ность, като некадъренъ или небреженъ, а за
буна билъ глобяванъ или затварянъ. И днесъ
въ стари китайски записки се разказва съ каква
бащинска грижа царетѣ въ древность третирали

своитѣ народи. Цивилизацията на перуанцитѣ която испанцитѣ унищожиха, бѣ запазила чѣрти отъ по-старитѣ врѣмена, отъ които тя произхожда.

Царството на Толтекитѣ се простирало на западъ, включвайки двѣтѣ Америки, на изтокъ — сѣверна Африка и Египетъ; обгръщало то народи и отъ Лемурийската раса, а центъра му билъ въ изчезналата днесъ подъ вълнитѣ на океана Атлантида.

Настъпило врѣме, когато човѣчеството трѣбвало да се опита само да върви въ пжтя на развоя си. Божествената династия се прѣкротява. Властѣта на въплотенитѣ асури прѣвъзмогнала и управлението на страната минало въ слаби ржцѣ. Въ стиховетѣ на Дзиянъ се казва: „Тогава третата и четвъртата подраси се възгордѣха и казваха: „Ние сме царетѣ, ние сме боговетѣ“. Тѣ взеха жени красиви нагледъ, жени изъ между безумнитѣ, между тѣсноглавитѣ. Тѣ родиха чудовища мжжки и женски, а сжщо и кадоси съ слабъ умъ*). Тѣ издигнаха храмове на човѣшката плътъ. Тѣ се поклониха на мжжкитѣ и женскитѣ. Тогава третото око прѣстана съвсѣмъ да дѣйствува. Тѣ издигнаха гигантски градове отъ прѣстъ и метали; издѣлаха обра-

*) Еврейскитѣ lilitis — сжщества въ женска форма, красиви нагледъ, но безъ умъ, а „само съ животински инстинктѣ“.

зи отъ бѣлъ и черенъ камъкъ, издѣлаха ги въ естественъ ръстъ и имъ се поклониха; издигнаха статуи деветъ яти високи споредъ ръста имъ. Вжтрѣ огньовете разтредоха земята на праотцитѣ имъ. Водата заплашваше четвъртата *).

Гибельта на Атлантида наблюдава. Възгордѣнитѣ туранци се съюзаватъ съ южнитѣ подъ подщрека на асуритѣ и империята на Бѣлия императоръ се разпокжсва отъ много вицецрале, които си служили съ чародѣйство да обавятъ народнитѣ маси и ги откъсватъ отъ властта на Бѣлия царъ; тѣ въвели промѣни въ религиознитѣ обряди, които замѣнили учреденото богуслужение отъ божественитѣ царе; придружавали ги съ шумни празници и блѣскави зрѣлища, дѣто плътоугодството играло първа роля.

Честолюбивитѣ асури подпомагатъ разцѣпленieto като обличатъ въ ослѣпителни форми нисши обитатели на астрала, за да се явяватъ на шумнитѣ тържества и приематъ като богове човѣшкитѣ дарове: закрани животни и човѣшки жертви. 1) Слѣдъ тоза започватъ оргии, защото

---

*) S. D. II 23, 24. Въ Библията гледай стих. 1—8 на 6 глава. За това Мойсей бѣ заклетъ врагъ на многобожието и създаването образъ или статуя за поклонение (Изходъ гл. 20, 2—4 стихове).

1) Въ обиколкитѣ си апостолъ Павелъ намѣрилъ въ Листра (Мала Азия) езичници, които като гледали чудесата и слушали силнитѣ му проповѣди, помислили, че той и другарятъ му Варнава сж въплотани богове и поискали

жестокосърдечие и развратъ си дръжатъ винаги. Най-послѣ асуритѣ се сами обявили за богове. „Ние сме царетѣ, ние сме боговетѣ“. Издигнали си статуи въ храмоветѣ, за да имъ се кланя народа. А въ тия храмове свѣрхестествената сила на асуритѣ били чернитѣ магьосници, които тероризирали съ ужасната си магична сила народа, когато владѣяли чрѣзъ страхъ. Завързали се дълги борби между Бѣлата и Черна магии. А понеже не било още врѣме за тържеството на Духа, слѣдъ ужасни кланета тъмнитѣ сили вървели къмъ своето тържество.

Ала чашата на злото се прѣпълнила. Слѣдъ петдесетъ хилядна годишна поквара човѣчеството дошло до най-долно оскотяване и егоизъмъ. Драканитѣ на Мждростѣта виждатъ, че е дошло врѣме природнитѣ сили да се обърнатъ срѣщу „Черната кръвъ на магьосницитѣ“. И великиятъ царъ съ „ослѣпителното отъ блѣсъкъ лице“ — изпраца повела до благочестивитѣ мжже, — и казва имъ: Пригответѣ се. Станете, вие люде на *Добрня Законъ* и минете страната до като е суха: владичитѣ на бурята сж близо. Тѣхнитѣ колесници приближаватъ земята. Само една нощъ и два дни още владичитѣ съ тъмно лице ще живѣятъ

да имъ принесатъ жертва. Като разбралъ това Павелъ раздралъ дрѣхитѣ си и извикалъ на народа да го спрѣ: „И ние сме подобострастни вамъ човѣци“. (Дѣянїя 14; 8—18).

върху тая търпелива земя. Тя е осждена и тѣ трѣбва да потънатъ съ нея... Часътъ е ударилъ; черната нощъ е готова. Нека тѣхната присжда бжде изпълнена"... *)

Бѣсни урагачи издигатъ вълнитѣ на океана до висотитѣ на планинитѣ. Подземни конвулсии разтърсватъ земята и славна Атлантида изчезва подъ водитѣ, като оставя слѣдъ себе си прѣданіе за великия потопъ, за който срѣщаме записки въ свѣтовната литература. Черното изкуство и самитѣ асури получили урока.

Слѣдъ изчезване на легендарната земя, Посейдонисъ, почва бързия упадъкъ на атлантскитѣ племена. Отъ тѣхъ се запазили само атлантитѣ въ източна Азия — полинезци, самоазци, тонги и тѣхни потомци, смесени съ седмата лемурийска подраса. Отъ тѣхъ сж двациитѣ на Цейлонъ Борнео и Андаманскитѣ острови, бушменитѣ и нѣкои австралийски туземци. По голѣмата частъ отъ земното население днесъ все още е отъ IV раса; но най-добро бждеще изглежда да иматъ японцитѣ, а може би и китайцитѣ.

БѢЛАТА РАСА.

Бѣлата раса ще излѣзе изъ снѣжнитѣ гори на студения сѣверъ, да погаси като студена вълна червентитѣ пожарища на чернитѣ. Чрѣзъ нея

*) S. D. II 445 и 446.

Духа на свѣтлината и свободата трѣбва да завие крѣга на човѣшкия развой. Четвѣртата раса, въ борбата на Духа съ материята се провали въ мжтния потокъ на послѣдната. Мисията на бѣлата раса се очертава ясно — слѣдъ борби и стълкновения трѣбва да слѣзатъ Суритѣ да турятъ редъ въ безредието, законъ срѣдъ беззаконнитѣ. И Ману, великиятъ Вайзасвата, приготвяваше на сѣверъ въ „Светата Земя“ избраната раса, на която се прибави петото чувство — мирисътъ — символа на божествената любовъ, та човѣка става такъвъ какъвто го знаемъ днесъ. Въ животътъ се повикватъ най-свѣтлиѣ умове, най-чиститѣ характери за да развиятъ по чистъ човѣшки типъ.

Бѣлата раса се развива подъ влиянието на Меркурия (Буда) и планетата на знанието освѣтлява съ благотворни лѣчи часа на ражданieto ѝ. Родина на петата раса е Европа. Южниятъ великъ континентъ, потъналъ отъ голѣмия потопъ, билъ люлка на първоначалното червено племе, отъ което индийцитѣ въ Америка сж останки, произлзѣли отъ троклодитѣ, които се запазили по високитѣ планини при потъване на Атлантида. Африка е майка на черното племе, наречено етиопско. Азия дала животъ на жълтото племе, прѣдставлявано днесъ главно отъ китайцитѣ. Срѣдъ буритѣ на Атлантическия океанъ и усмивкитѣ на Срѣдиземно море заживѣло бѣлото племе, излѣзло отъ горитѣ на Европа,

Споредъ брахминскитѣ прѣдания, цивилизацията върху нашата земя се появила още прѣди петдесетъ хиляди години и почнала съ червеното племе върху южния континентъ, когато цѣла Европа и една частъ отъ Азия сж били още подъ водата. Въ нѣкои пещери на Тибетъ сж намѣрени изполински човѣшки скелети. Тѣ се отнасятъ до първитѣ прѣходни раси, у които не е имало ясно произнасянъ езикъ, нито обществена уредба, нито религия. Наедно съ първото мълвене на думи се поражда обществото и идеята за божественъ редъ. Това е дѣхътъ на Илохима въ устата на Адама, словото на Хермеса, законътъ на първия Ману, огньтъ на Промитея. Единъ Богъ трепти въ човѣшкитѣ души. Три нѣща сж първоначални: Богъ, Свѣтлина и Свобода. Тѣхъ потърси бѣлата раса. Хиперборийцитѣ, хората съ червеникава коса и съ сини очи дойдоха отъ сѣверъ прѣзъ горитѣ, освѣтлявани отъ сѣверното сияние, придружени отъ кучета и отъ сѣверни елени, водени отъ смѣли мъже и жени съ лозуранъ зракъ — златокоси ясновидки. На това племе бѣ сждено да създаде култа — поклонението на слънцето и на свещенния огнь, а въ лицето на великия си вождь, побѣдителтъ на чернитѣ, Рама, да роди гения на арийцитѣ. Промитей, който държи въ ржка откраднатия отъ небето огнь и съ погледъ измѣрва Олимпъ — вишнитѣ, дѣто иска да възлѣе, символизира тоя гений. Семитическиятъ

гений, създателъ на култа, наследенъ отъ прѣходната раса, — слиза отъ Бога къмъ човѣка, арийскиятъ гений пъкъ възлиза на горѣ. И ние, дѣцата на бѣлата раса, носимъ въ душата си тия два гения. Ние мислимъ и дѣйствуваме едно слѣдъ друго подъ влиянието на единия и другия. Отъ тѣхъ се обословва нашата душевна двойственостъ: вѣрата и съмнѣнието ни — нашия спиритуализъмъ и натурализъмъ. Тѣзи два гения си противорѣчатъ и се борятъ въ нашитѣ съкровени чувства и мисли въ обществения ни животъ и въ нашитѣ учреждения. И двѣтъ тия течения сж непримирими и непобѣдими. Отъ тѣхъ се ражда и нашиятъ стремежъ къмъ обособление, нашиятъ егоизъмъ. Кой ще ги спогоди? А напрѣдкътъ и спасението на човѣчеството зависи отъ тѣхното помирение и отъ тѣхното съединение. Прѣзъ борбитѣ на миналото, прѣзъ войнитѣ на вѣроизповѣданията, прѣзъ противорѣчията на свещенитѣ текстове ние трѣбва да проникнемъ до първоизточника имъ — до самото съзнание на основателитѣ и на пророцитѣ, които сж дали първоначалния тласкъ на религиитѣ. *)

Отивайки къмъ семитическото течение прѣзъ Мойсея стигаме въ Египетъ, чийто храмове притежаваха прѣдания отъ трийсетъ хиляди години, — споредъ запискитѣ на жреца Манетона. —

*) Гл. „Велики Посветени“ стр 28.

Отивайки по арийското течение, стигаме въ Индия, дѣто се е развила първата голѣма цивилизация, произлѣзла отъ завоеванието на бѣлата раса. Индия и Египетъ сж били двѣтѣ велики майки на религии. Тѣ сж обладавали тайната на великото посвещение. И за да узнаемъ истината, която ще ни освободи отъ заблуда и невѣрие, трѣбва да проникнемъ въ тѣхнитѣ светилица.

Когато Ману установилъ типа на бѣлата раса, повелъ я на югъ къмъ централна Азия, дѣто слѣдъ вѣковна почивка за развой тя разпраца своитѣ разклонения. Тогава настѣпва първото прѣселение на първата арийска подраса задъ величавитѣ Хималаи, която се установява въ сѣверна Индия, наричана Арияварта. На чело на туй прѣселение стоели „Седемьтѣ Риши“: Мариши, Агри, Пуластия, Пулаха, Анжирасъ, Кардама и Дакша, ржководители на нейната еволюция. Тия имена стоятъ въ законътъ на Ману. При тѣхъ сж били и тримата риши: Вашиста, Бригу и Нарада. Почнали тѣ борба съ народитѣ, които заемали страната — титанитѣ на IV-а раса и царството на бѣлитѣ се разширило отъ Хималаитѣ до Южното море.

Втората подраса на бѣлитѣ — ариосимити емигрирала на западъ отъ централна Азия и населила Авганистанъ, спуснала се по течението на р. Оксусъ, минала р. Ефратъ и се спрѣла въ Арабия и Сирия. Тя се смѣсила съ туранцитѣ, та

великитѣ асирийска и вавилонска империи сж резултатъ отъ импулса, даденъ отъ бѣлитѣ. Финикийци, по късни египетяни и старитѣ елени произлѣзли отъ кръстосването на тая подраса съ монголци. Друга вълна отишла на изтокъ и кръстосана съ монголци създада крайбрѣжнитѣ китайци и родѣтъ на доскорошната китайска династия.

Третата подраса, водена отъ Зароастра, се отправила по слѣдитѣ на втората, но се спрѣла главно въ Авганистанъ и Персия. Нѣкои племена отишли въ Арабия и Египетъ и се смѣсили съ атланскитѣ египтяни.

Тия двѣ подраси възприели религия отъ нѣкои поклонници на Сурия (Слънцето), дошли отъ Бѣлия островъ (Шветадвипа). Учителитѣ имъ ги запознали съ Сабеизма — „Ангелитѣ звѣзди“.*) У Халдея тоя култъ издигналъ до висота и мждрость, магитѣ, които били астрономи и дълбоко познавали науката за небеснитѣ тѣла. Персийскитѣ маги се занимавали съ химия, която имъ била помощна наука въ земледѣлието, при-сжце на 3-а подраса (Иранската).

---

*) Скититѣ и сарматитѣ, които нѣкои историци считатъ за прѣдци на днешнитѣ българи, сжщо били поклонници на слънцето и огъня. За това и до днесъ дѣцата у насъ съ дрѣнови вейки прѣдъ нова година поздравляватъ съ „Сурва, сурва година“ поврата на деня — царството на слънцето, Богъ Суръ.

Четвъртата подраса, келтската, водена отъ Орфея, отишла далечъ на западъ, колонизирала на Балканския полуостровъ Елада съ по-къснитѣ гърци, минала въ Италия, Галия и по-насъверъ въ Ирландия и Шотландия.

Петата подраса, тевтонската, сжщо се заселила на западъ, заела срѣдна Европа и се проснала по цѣлия свѣтъ, займайки по-голѣмата частъ отъ Сѣв. Америка. Тя днесъ колонизира Австралия и Нова-Зеландия — остатъци отъ Лемурия. Прѣдопрѣдѣлена да води сждбинитѣ на цивилизацията тая подраса на свой редъ сжщо ще отmine. Тогава изъ общественитѣ дълбини ще излѣзе шестата раса, тамъ дѣто днесъ е Сѣвер. Америка, голѣма частъ отъ която ще бжде разбита на късове отъ землетреси. А когато и Шака — шестата човѣшка родина, потъне подъ вълнитѣ, ще стори мѣсто на седмия материкъ, чийто центръ ще бжде въ Южна Америка. И тогава ще настъпи края на нашата земя. Планети отминаватъ, вериги замѣстватъ вериги; но само вѣчниятъ Духъ, който сега е облченъ въ човѣшка плътъ, остава за винаги.

Тоя е пхтя на тройната човѣшка еволюция.

Тайнитѣ на живота и смъртъта.*)

Нѣма смъртъ безъ раждане, нито раждане безъ смъртъ. За всѣко раждане има смъртъ и за всѣка смъртъ има и раждане. Раждането означава промѣна на състоянието, така сжщо— и смъртъта. За да се роди въ тоя свѣтъ обикновениятъ смъртенъ, трѣбва да умрѣ за свѣта, отъ който е дошелъ. Да умрѣмъ за тоя свѣтъ ще рече да се родимъ за другия.

Въ безкрайния пжтъ на живота поколѣнията всѣкога сж си задавали въпроса: «Отъ гдѣ идемъ» и «Кждѣ отиваме»? Единствениятъ отговоръ на тоя въпросъ е билъ пакъ само неговъ отгласъ.

За по-дълбоко мислящитѣ умове сж възниквали други два въпроса: «Какъ съмъ дошелъ» и «Какъ ще ида?» Ала и това е прибавяло повече тайна върху тайната и тѣй въпросътъ си оставалъ неразрѣшенъ.

Тѣзи що сж минавали прѣзъ «долината на сѣнкитѣ» и сж съзирали нѣщата на другия

*) Отъ N. W. Percival, — статия прѣведена отъ „The Word“ № 2 май 1907 г. и печатана въ „Видѣлина“ кн. IV 1907 год.

миръ, твърдятъ, че може да се отговори на въпроса за бжднината по аналогия на човѣшкото минало. Но тия твърдения сж толкова прости, че когато ги изслушаме, оставяме ги безъ внимание.

Добрѣ е, че не можемъ да разрѣшимъ загадката. Ако бихме я разрѣшили, щѣхме да разпрѣснемъ сѣнкитѣ, прѣди да сме въ състояние да живѣемъ въ свѣтлина. При всичко туй ние можемъ да си съставимъ идея за истината, като си служимъ съ аналогия. Можемъ да схванемъ: „Кждѣ отиваме?“, като хвърлимъ погледъ върху перспективата отъ дѣто идемъ.

Слѣдъ като сме си задали въпроситѣ: „Отъ гдѣ?“, „На кждѣ?“ и „Какъ съмъ дошелъ?“, „Какъ ще отида?“ въ нашето съзнание изпъква цѣлия въпросъ: „Кой съмъ азъ?“ Когато душата си зададе усърдно тоя въпросъ, тя нѣма да се задоволи до като не ѝ се разясни. „Азъ! Азъ! Азъ! Кой съмъ азъ? За какво съмъ дошелъ тука? Отъ кждѣ съмъ дошелъ? Гдѣ отивамъ? Какъ съмъ дошелъ и какъ ще ида? Ида ли, или отивамъ прѣзъ пространството, прѣзъ врѣмето, — тукъ ли съмъ или отвѣдъ, всѣкога и всѣкждѣ азъ съмъ азъ и само азъ“.

Отъ свидѣтелство и наблюдение всѣки знае, че той е дошелъ въ тоя свѣтъ, или поне, че е

*) Плачевната юдолъ — нашата земя. Прѣв.

дошло неговото тѣло чрѣзъ раждане, и че той ще замине отъ видимия миръ чрѣзъ смъртта. Раждането е врѣмето, що води въ свѣта и входъ въ живота мирски. Смъртта е изходъ отъ свѣта.

Общоприетото значение на думата „раждане“ е влизане въ едно оживотворено организирано тѣло въ тоя свѣтъ. Общоприетото значение на думата „смъртъ“ е прѣставане на живота тѣло да оправа и да подържа своя организъмъ.

Нашиятъ свѣтъ съ атмосферата си е избытъкъ на вѣчната субстанция (вещество), той се носи като пятно въ вѣчното пространство. Душата идейки отъ вѣчността загубва крила и паметъ, когато е минава прѣзъ гжстата земна атмосфера. А щомъ отmine вече на земята, съ изчезналъ споменъ за вѣчния си домъ, заблудена въ облѣклото си — своята плътъ, тя не е въ състояние да гледа на двѣтѣ страни — тука и отвъдъ. Както птица съ прѣчупени крила, тя не може да се повдигне и се понесе въ своята срѣда, така душата живѣе врѣменно, държана като пленникъ въ плътскитѣ връзки на тоя врѣмененъ свѣтъ, нехайна за миналото си и бояща се отъ бждащето — незнайното.

Видимиятъ свѣтъ стои между двѣ вѣчности, като голѣмъ театъръ въ безпрѣдѣлността. Невеществениятъ и невидимъ става тука веществень и видимъ, неосезаемиятъ и безформень

става осезаемъ и форменъ и безпрѣдѣлниятъ става ограниченъ, като влиза въ танца на живота.

Утробата е гардироба, дѣто всѣка душа облича своята дреха — костюма си, за да излѣзе на сцената. Душата е безъ спомени за миналото. Пудрата, бѣлилото, костюмътъ, видѣлото и играта заставятъ душата да се забрави като същество на вѣчността и да се погълне въ врѣменната малка игра на тоя животъ. Но веднажъ тая игра бжде ли свършена, душата се освобождава отъ покривката си. — Една по една душитъ минаватъ въ вѣчността прѣзъ вратата на смъртъта. Душата облича своята плътска мантия, за да дойде въ свѣта; тя се прощава съ нея, оставя я настрана, за да напустне свѣта. Зачеването е процесъ на обличане, а раждането — стѣпването на сцената въ свѣта. Процеса на смъртъта е събличане и повръщане въ свѣта на желанието, мисълъта — знанието, — мирътъ, отъ който сме дошли.

За да разберемъ процеса на това събличане, трѣба по-рано да разберемъ процесътъ на обличането. За да разберемъ какъ се прѣобразяваме, като минаваме въ другия свѣтъ, трѣба да знаемъ какъ се образяваме, като дохождаме въ тоя свѣтъ. За да се знае процеса на маскирането — обличането въ тѣло, трѣба да имаме познание отъ физиологията и развитието на ембриото.

Отъ момента на зачатieto до раждането въ физическия свѣтъ въплотавашето се его е занято съ приготовление на своята дреха — съграждането на физическото тѣло, въ което ще се засели. Прѣзъ това врѣме егото не е въплотено, не се намира въ свръзка съ майката чрѣзъ емоцитѣ и чувствата, или съзнателно нагледва какъ се приготвява зданието — тѣлото въ което то ще спи. Състоянията въ тѣлото се опрѣдѣлятъ отъ по-прѣдишното развитие на неговитѣ сили и способности.

Всѣка душа живѣе въ стдѣленъ свой свѣтъ, който тя си е изработила или се слива съ него. Душата съгражда физическото тѣло въ самия свѣтъ, за да пришелствува съ една часть отъ себе си въ физическия миръ. Когато врѣмето на пришелствуването се завърши, тя събаря физическото тѣло чрѣзъ процента на смъртта и разлагането. Прѣзъ и слѣдъ този процесъ на смъртта, тя приготвява други тѣла, за да живѣе въ други свѣтове, невидими за нашия физически свѣтъ. Дали е въ тоя видимъ физически свѣтъ или въ невидимитѣ, въплотеното его никога не е вѣнъ отъ своя свѣтъ или сферата на своитѣ дѣйствия.

Слѣдъ живота, едва свършенъ, егото разлага физическото си тѣло и го повръща въ първоначалнитѣ му извори чрѣзъ процеса на козмическия огънь, слѣдъ което не остава нищо друго отъ тѣлото, освѣнъ единъ малъкъ заро-

дишъ. Тоя зародишъ е невидимъ за физическото око, но остава вжтрѣ въ природата на душата. Като символизира физическото тѣло, тоя зародишъ се показва като искра отъ горящъ вжгленъ прѣзъ процеса на смъртъта и разлагането на физическото тѣло. Но когато елементитѣ на физическото тѣло сж вече разложени на първоначалнитѣ си елементи, и въплотеното его е вече минало въ периода на почивката, зародиша прѣстава да гори и блѣщи и постепенно се намалява въ величина, до като най-послѣ достигне да земе видѣтъ на чрѣзмѣрно малка недоизгорѣла частица съ пепелявъ цвѣтъ. Тя продължава да сжществува като незаблѣжима пепелява точица въ свѣтътъ на душата прѣзъ цѣлия периодъ на блаженството и почивката на егото. Тоя периодъ на почивка е познатъ на вѣруяцитѣ отъ разнитѣ религии като „Рай.“ Когато периода на рая за егото се свърши, то пакъ почне да се приготвява за въплотяване. Недоизгорѣлата частица отъ зародиша на физическия животъ почва да блѣщи изново. Тоя зародишъ почва да става по-свѣтълъ, като влиза въ съприкосновение съ магнетизма на бжднитѣ си родители по закона на подобieto, Когато се изпълни врѣмето, за да почне да расте зародиша на физическото тѣло, той влиза въ по-тѣсни връзки съ бжднитѣ си родители.

Въ по-раннитѣ стадии на човѣшкото развитие всичкитѣ духове¹⁾ живѣеха на земята между людѣтѣ и тѣ се управляваха отъ тѣхната божеска мждростъ. Въ ония врѣмена половетѣ сж се схождали съзнателно въ опрѣдѣлени врѣмена съ цѣль да дадатъ възможность да се роди на свѣта ново човѣшко сжщество. Тогава е сжществувала тѣсна връска между егото, което е било готово да се въплоти и личноститѣ, които сж опрѣдѣлени да му дадатъ физическо тѣло. Когато нѣкой духъ е билъ готовъ вече да се въплоти, той е изказвалъ своята готовность и желание къмъ роднинитѣ си, живущи на физическото поле да му приготвятъ тѣло, въ което да се въплоти. Чрѣзъ взаимно съгласие мжжѣтъ и жената съ редъ приготовления сж се подготвяли, до като се роди тѣлото. Приготовлението е състояло въ редъ упражнения и религиозни церемонии, които сж се считали тържествени и свети. Тѣ сж знаели, че имъ прѣдстои да дадатъ животъ на едно сжщество и че сами трѣба да дѣйствуватъ както боговетѣ (великитѣ духове), въ това свещено присжствие на великата вселенска душа. Слѣдъ потрѣбното упражнение и очистване на тѣлото и умѣтъ при опрѣдѣленъ моментъ и врѣме за въплотяване на казаното его, тая свещена длъжность за схождане на родителитѣ се е изпълвала. Тогава индивидуалното

---

1) Въ митологията наричани богове.

азъ на мжжътъ и жената сж се сливали въ единъ подобенъ на дихание пламъкъ, който е образувалъ атмосферата около двойката. Прѣзъ това врѣме на сливането тоя блѣстящъ зародишъ на бждното физическо тѣло е излизалъ отъ срѣдата на душата на егото и е влизалъ въ сферата на диханието на родителитѣ. Тоя зародишъ е минавалъ прѣзъ тѣлата на двойката и е причинявалъ вжтрѣшна радостъ, като е вземалъ отпечатыци отъ двамата, съсрѣдоточавалъ се е въ утробата на майката и е обединявалъ двѣтѣ сѣмена отъ родителитѣ, отъ които се сформира неговото тѣло. Тогава е почвало да се гради тѣлото — физическия свѣтъ на егото.

Тоя е билъ пжтя, когато мждростъта е управлявала човѣчеството. Тогава раждането на дѣцата не е било съвпрѣгнато съ страдание и родителитѣ сж знаели за идването имъ. Но сега не е така.

Страститѣ — сластолюбието, половото удоволствие, похотливостъта и животинството сж съврѣменнитѣ управници на хората, които търсятъ да се удоволствуватъ въ полово отношение, безъ да знаятъ, че ставатъ орждие да идатъ злобни сжщества въ живота посрѣдствомъ тѣхнитѣ дѣла. Неизбѣжни другари на тия дѣйствиа сж лицемѣрието, измамата, лъжата, лъжесвидѣтелството и прѣдателството. Всички тия сж причинитѣ за свѣтовнитѣ страдания, болести, нещастия, идеотство, бѣдность, простота, страхъ,

зависть, прѣзрѣние, ревностъ, лѣнностъ, нервозностъ, слабостъ, недовѣрие, колебание, самоизмъчване, гризене на съвѣстѣта, безпокойство, меланхолия, отчаяние и смъртъ. Не само женитѣ въ нашата раса страдатъ при раждане, — и двата пола сж подложени на сжщитѣ болести; но и тѣзи духове, които идатъ да се въплотяватъ, виновни въ сжщитѣ грѣхове, понасятъ голѣми страдания прѣзъ врѣмето на утробното развитие на тѣхнитѣ тѣла.

Невидимиятъ зародишъ отъ свѣта на душата е идеала и архитипа плануванъ, по който физическото тѣло трѣба да се създаде. Зародишътъ на мъжа и зародишътъ на жената сж активнитѣ и пасивни сили въ природата, които градятъ споредъ първобитния планъ, вложенъ въ първобитния зародишъ. Когато невидимиятъ зародишъ, идейки отъ свѣта на душата, мине прѣзъ пламенното дихание на съединената двойка и земе мѣстото си въ утробата, той съединява двата зародиша и тогава природата започва своята работа на създаване.

Ако и да е невидимиятъ зародишъ вънъ отъ мѣстото си — свѣта на душата, обаче неговитѣ връзки не сж прѣкъжсани съ душевния свѣтъ. Когато напуца свѣта на душата запаления зародишъ оставя малка слѣда. Тая слѣда е свѣтла или възтъмна споредъ естеството на духа, който иде да се въплоти. Тая слѣда става съединителна нишка, която свързва падналия невидимъ

зародишъ съ свѣта на душата. Нишката, що свързва невидимия зародишъ съ родителитѣ му, е отъ четири нишки въ три обвивки. Заедно тѣ се виждатъ като една нишка. По цвѣтъ се различаватъ отъ тъмнооловена до свѣто-златна, отъ което се знае чистотата на тѣлото при процеса на формирането. Тая жица служи за каналъ, по който се прѣдаватъ на ембриото всички потенциални склонности на характера, както сж били развити въ душата. Тѣ си оставатъ тамъ като сѣмена да произрастятъ и дадатъ плодъ, когато тѣлото се развие напълно, за да даде изразъ на тия склонности.

Тия четири жички, що образуватъ тая нишка, сж канали, по които минава грубата материя, астралната, материята на живота и материята на желаніята, за да могатъ да се сформиратъ въ тѣлото на зародиша. Чрѣзъ тритѣ обвивки, що обгръщатъ четиритѣ жички, се трансформира висшата материя на тѣлото — тая, която образува есенцията на коститѣ, нервитѣ и жлезитѣ (manas), мозъка (buddhi) и творческитѣ зачатъци (atma). Четиритѣ жички трансформиратъ материята, която е есенция на кожата, космитѣ (sthula sharira), тканитѣ (finza sharira), кръвта (prana) и тлъстинитѣ (kama).

Когато тая материя се устреми да се сгъсти явяватъ се въ майката особни чувствуванія и наклонности, такива, като желанія за разни храни, внезапни чувствуванія и избухванія,

особни настроения на очакване, умствени склонности — религиозни, артистични, поетични и хероични характери. Всѣка такава фаза се явява като влияние на егото и се трансформира и влиза въ работа при сформирание ембрионалното тѣло чрѣзъ тѣлата на бащата и майката.

Въ древнитѣ врѣмена бащата е игралъ важна роля при развиване на ембрието и е бдѣлъ върху себе си тѣй внимателно, както и майката. Въ нашитѣ изродени врѣмена отношението на бащата къмъ ембрието е свършено прѣнебрегнато. Само по нѣкога чрѣзъ природния инстинктъ може той да дѣйствува, безъ да знае, върху пасивната природа на жената при развитието на зародиша.

Всѣка свещена книга и козмогония описва съграждането на тѣлото да става по пѣтя на постжпенното развитие. Тѣй въ Битието, сътворението на свѣта се описва да е ставало въ шесть дни като дни на развитието на ембриото и въ седмия день Господь, Елохимъ, си починалъ, тѣй като работата е била привършена и човѣка е билъ създаденъ по образа на своя Създателъ. За всѣка часть на човѣшкото тѣло има съотвѣтна сила и сжщество въ природата, което е тѣло на Бога; а сжществата, които сж участвували при съграждането на тѣлото сж свързани съ тая часть, която тѣ сж съградили и тя трѣба да отговаря на природата и да извършва функциѣ, които ѝ сж наложени отъ въплотеното его.

Всѣка частъ отъ тѣлото е талисманъ (муска) която притегля сили, за да се пази отъ противнитѣ сили на природата. Както се употрѣбява талисмана, тѣй и силитѣ ще отговарятъ. Човѣкътъ наистина е микрокосмосъ (малъкъ свѣтъ), който може да прѣдизвика макрокосмоса (голѣмиятъ свѣтъ) споредъ своето знание или вѣра, който сформиратъ негова образъ и волята му.

Когато ембрието завърши своето развитие, съгражда се само физическото сжщество, завършва се работата въ неговитѣ седемъ подраздѣла. Този е най-долния свѣтъ на душата, но егото не е още въплотено.

Като завърши своето развитие, за да си почине, ембрието, оставя своя физически свѣтъ, утробната тъмнина и умира за нея. Въ тая си смъртъ ембрието се ражда въ физическия свѣтъ на свѣтлината. Една въздишка, едно хълцане, единъ викъ и чрѣзъ диханието егото започва своето въплощаване и се ражда въ разцвѣта на психическата сфера, вселенската душа, надъ своитѣ родители. Егото тѣй сжщо умира за своя свѣтъ и се ражда въ по-долния (потъналия) свѣтъ на плътта.

Това е тайната на живота и смъртта. Живота и смъртта сж неразривно свързанитѣ процеси на нашия развой, който ни тласка къмъ съвършенство. Би трѣбвало, слѣдовно, да се не боимъ отъ смъртта, та както съ радостъ идемъ въ живота и съ радостъ да си отиваме.

Мѣстото на учителитѣ въ религиата	1:20
Мистицизмътъ	1—
Мѣстото и работата на човѣка въ природата . . .	1:20
Невидими помагачи	3—
Необходимость отъ прѣраждане	1:20
Научнитѣ основи на спиритизма отъ проф. Аксаковъ.	10—
Окултни съвети отъ А. Ш.	5—
Окултна химия	1—
При адептитѣ отъ Ф. Хартманъ	5:50
Прѣзъ 2750 година отъ Ч. У. Летбитеръ	4—
Перу прѣди 14 000 години, отъ Ч. У. Летбитеръ .	3—
Посвещение отъ Ани Безантъ	7—
Прѣраждането	2—
Практически окултизмъ	6—
При нозѣтъ на учителя	2—
Пробуждане, отъ В. Узуновъ	2—
Реалността на невидимото	1—
Родословието на човѣка, отъ А. Безантъ	9—
Свѣрхчовѣцятѣ отъ А. Безантъ	3:60
Свѣтлина върху пктя, М. Колинсъ	2:50
Спиритизмътъ и учението му, отъ Д-ръ Дювартъ .	1:50
Спиритическитѣ опити на проф. Рише	1—
Тайната на живота отъ Е. Инглезъ	9—
Теософията и политиката	1:20
Теософията и религиата	1—
Учението за Кармата	2—
Умрѣлитѣ сж живи	1:50
Философията на Йогитѣ, отъ Рамачарака	8—
Философията на живота, ...	5—
Християнското вѣрую, отъ С. Никовъ	7—
Халдея прѣди 21000 години	2—
Хълмъ — древни християни (повѣсть)	2:50
Човѣкътъ и неговитѣ тѣла отъ А. Безантъ	2:50
Човѣкътъ творецъ на сждбата си	7—
Чакри Кундалини и Прака	1:50
Ясновидството, отъ Летбитеръ	3:50

Горнитѣ книги се доставляватъ отъ *Книгоизда-
телство „Слово“*, ул. Алабинска № 37, Софиа.